

பாலர்களே! எனக்குச் சம்பூர்ணமர்ண ஐசுவரியமிருக்கிறது ; என்
சத்துருக்களெல்லாரையும் ஜயித்திருக்கிறேன் ; ஊர் ஊரெயாடுகூட
ஐயோ ஸோதத்தில் வசிப்பதைவிட நான் விருப்பிக்கூடிய வசம்
வேறொன்றுமில்லை ; ஆகையால் அந்த ஊர்வசியோடு எப்போழுது
கூடி வாழ்ந்திருக்க என்னுடைய பரவசம் மிகவேண்டும் ” என்று
கேட்டதக், கந்தர்வராஜமறிகச் சந்தோஷப்படுகின்றேன், “ ஐயோ அக்கினி
ஸ்தாலினைப் பாசனிடங்கொடுக்கா, “ மந்தாராஜனை நீர் கொதமரிக்
கத்தின்படி சடப்பவராகையால் நகரத்தினி, “ நகரத்தினி, “ ஆக
வனியமென்ற மூவனாயின அக்கினிகளை வளர்த்து யாதஞ்செய்
விரோபானம் நீர் வளரவிரையாடுகூட ஐயோ யிடத்திலே யாழாபடியான
பாக்கியம் பெறுவீர். ” என்று மெல்லி மறைநயப்போனார்கள்.
இராமன் அக்கினிஸ்தாலியைப் பார்க்கவாரண்டு “ அடடா! போசம்
போனேனோ! மூட்டானே ஸோ! பாசனியைப் பெற்றுக்கொள்ளாமலி
ந்த ஸ்தாலியை வாங்குகையான் தருக என்ன பிரயோசனம் ? ”
என்று பரிதபித்து, அந்த ஸ்தாலியைப் பாட்டு வேறே வைத்து
விட்டு, ஊர்வசியிசைந்தான். “ மந்தாராஜனை மந்தாரகாலொண்டு,
“ ஐயோ! ஊர்வசியோடு ஐயோ யிடத்திலே வாழா பாகக்க கந்தர்
வர்கள் ஊர்வசிகொடுக்காதுபோனே, அந்தமரிகை விரைந்த குக்கொண்டு
வராமல் கட்டிவைத்து, “ அடடா! அந்த மூட்டாக்குப்
பொய் ஸ்தாலியை எடுத்தாலும் கண்டு வாழேயாம் ” என்று எழுந
திருந்த சரட்டுக்குவந்து தான் வைத்தது, தன் ஸ்தாலியைக்
காணாமல், ஒரு அரசமரத்தை மத்தியில் வன்னிமரம் மூலேத்திரு
ப்பதைக்கண்டு, “ ஐயோ! நாளிககேதானே ஸ்தாலியை வைத்து
இருக்கேன், வன்னிமுளைத்த அரசமரம் விட்டுக்குக் கொண்டு
போய் அணிகசெய்து, அதிலிருந்து அக்கினி உண்டுபண்ணி ஐயோ
தனை செய்ந்துவருவேயாம் ” என்று தீர்மானஞ்செய்து, அரசமரத்தை
பெடுத்துக்கொண்டு ஊருக்குவந்து, அரணி செய்யத்தொடங்கிக்,
சுலபத்திலை ஜயித்து, அந்தக் காயத்திலில் எத்தனை அட்சரங்
களிருக்கின்றனவோ அவ்வளவு அக்குலம் (இருபத்தினுடைய) பிர
மாணம் அரணிகசெய்து, கூடைந்த மூன்று அக்கினிகளையும் வளர்த்து
வளர்த்து ஸோதத்தில் வாழ்ந்திருக்கிற பலகை உத்தேசித்து வேதிகிதில்
படிபூசல் பண்ணி, அதோடியி ரின்னம் அநேக பாகங்களைப்பூசு

செய்து கந்தர்வலோகம்போய் அங்கே ஊர்வசியுடனே, கூடி ஒரு
காலம் வாழ்த்திஞ்ஞாள். இப்படியிருக்கையில் ஒரு நாள் தேவேத்
திரன் சகலமான தேவர்களுடனே கூட அப்ஸரஸ்திரீகளின் நாட்
டியம் பார்த்துக்கொண்டிருக்கையில் புருஷனும் அந்த நாட்டியம்
பார்க்கும்படி தேவசபைக்கு வந்தான். அப்ஸரஸ்திரீகள் முறைப்
படி நடனம் பண்ணிவந்தார்கள். பின்பு ஊர்வசி முறைப்படி வந்து
நடித்தாள். நாட்டியம், அமரைய முகலாசனங்களில் தனக்குச்
சமராமியின்மேல்பென்று செய்வக்கொண்டிருந்த அழகில் நெத்தவளான
அந்த ஊர்வசி புருஷனைக்கண்டு கிரிக்க, அவளும் அவளைப் பார்த்
துச் சிரித்தாள். நாட்டியபாசுரியரான நுமிருகாணகர், அவர்கள்
கிரித்ததைக் கண்டு கோபங்கொண்டு, அவர்களைப் பார்த்து அநேக
தேவர்கள் கூடியிருக்க இந்தச் சபையில் நீக்கலிருவதும் காரண
மில்லாமல் சிரித்தபடியால் இவர்களுடைய நீக்கலிருவதும்
மரிந்து போகின்றவென்று சாபங்கொடுத்தார். திடீரென்று சபம்
பொற்ற புருஷன் மறை துக்கங்கொண்டு, இந்திரன் பாதத்தில்
விழுந்து, "சுவாமி! ஊர்வசியைப் பிரியாமல் கூடிவாழ்வதற்காக
நான் அநேக யாதகங்களைச் செய்து இய்யிடத்திற்கு வந்தேன்.
இப்பொழுது நான் அவளைப் பிரித்திருக்கும்படி சபம் வந்து
விட்டதே! இந்நித துக்கத்தை நான் எப்படிச் சம்ப்பேன். என்னைக்
காத்தருளவேண்டும்" என்று கெஞ்சிக் கேட்க, புருஷனைப்
பார்த்து, "ஐயா! அரசனே! நீர் பாய்படவேண்டாம்; உர்முடைய
சாபந்தொலைவதற்கு நாக்கங்காட்டிக் கேள். தென்சமுத்திரக்க
றையில் கிளக்காகின்ற புண்ணியமரைய கந்தமாதன பருவத்தில்
சமஸ்த தேவர்களாலும், சித்தகாணகென்னர்களாலும், ஸனகாதி
மறை போகெனாலும் ஸேவிக்கப்பட்டதாயும் ஸ்ரீராமம் பண்ணுதெ
வர்களுக்குப் புத்திமுக்தினைக் கொடுப்பதாயும், சகல சாபங்களையும்
விவர்த்திசெய்வதாயுமுள்ள சாத்தியமிருத தீர்த்தமென்று ஒன்றி
ருக்கிறது. நீர் செல்லாமாய்ப்போய் அதில் ஸ்ரீராமம்பண்ணும்,
ஸ்ரீராமம்பண்ணினால் நீர் மறுபடியும் ஊர்வசியெடுக்கடி. வாழ்த்தி
ஞ்ஞாள் வாழ்வுண்டாய் என்னோகத்தில் நீக்காமல் வந்ததிக்
கொண்டிருப்பீர்; இதில் சந்தேகமில்லை. இதில் ஸ்ரீராமம் பண்ணுதி
தவர்களெல்லாருக்கும் அமிருதமென்றே மோட்சம் சாதியுண்டாய்
கைகடிகருவதாய் இருப்பதினாலே அதற்கு விரைந்தியமிருதமெ

ந்து பேர்வந்தது" என்று தேவேந்திரன் சொல்லப், புருஷன் அதிக சந்தோஷமடைந்து, உடனே புறப்பட்டு ஸாத்தியாமிருத மஹாநீர்த்தமிருக்கிற இடத்திற்குவந்து, அதில் ஸ்நானம் பண்ணிவிட்டு வந்தான். அங்கே சாபம்மீண்டு, ஊர்வலியோடுகூட விமானத்திலேறி, அமராவதி போய்ச்சேர்ந்து, தேவலோகத்திலே தேவனுப்போல ஊர்வலியுடனே உடி மதுபடியும் வாழ்ந்திருந்தான்.

கேட்டவர்களே! முனிவர்களே! ஸாத்தியாமிருத நீர்த்தத்தினுடைய உத்தமமான வைபவத்தைப் பூர்வத்தில் பிரமதேவன் ஸாகாதிகளுக்குச் சொன்னபடியே சிந்தையோடு விஸ்தாசமாயுக்களுக்குச் சொல்லியிட்டேன். இந்த மஹாபாதகநாசகமான நீர்த்தத்தில், காமியார்த்தமாக ஸ்நானம்பண்ணுகிறவன் தான் கொண்டிருந்த மனோரதபூர்த்தியையும், கிஷ்டாமாய் ஸ்நானம் பண்ணுகிறவன் மோஷத்தையும் அடைகிறான். புண்ணியமான இந்த அதிபாயத்தைப் படிப்பவரும், கேட்பவரும் வைகுண்ட பதத்தையடைந்து சுகமாக வாழ்ந்திருப்பார்கள்.

இருபத்தெட்டாவது அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

இருபத்தொன்பதாவது

மானசதீர்த்தம் அல்லது சர்வதீர்த்த

வசலாறு உரைத்த

அத்தியாயம்.

கேளுங்கள் சிவசைவர்கள்! புருஷன்களெவர்த்தியினுடைய சாபநீர்த்த ஸாத்தியாமிருத நீர்த்தத்திலே ஸ்நானம் பண்ணியிட்டு பாதகத்தை ஸாசம்பண்ணுகிறதும், மீண்டு புண்ணியமானதுமான ஸ்நீர்த்தத்தில் ஸ்நானம் பண்ணினால் மஹாபாதகங்களைச் செய்தவனாகிறதும், ஸர்வபாதகங்களைச் செய்தவனாகிறதும், உடனே சந்தியடைகிறான். இந்த ஸர்வதீர்த்தத்திலேருவன் ஸ்நானம்

புத்திரபாலனத்தில் அதுவழி சீர்தந்தைகூட்டுப் பரம்ப மீதநாமதிரைக்
 கிடை. இந்த ஸர்வதீர்த்தத்தில் ஸாரணம் பண்ணுவதென்பதென்று
 முன்னிட்டுப் பிற பூதபூதங்கண்டு, அதுவழி சீர்தந்தைகூட்டுப் பரம்ப
 ஸாரணம் நுகித்துப்போய் மீதமென்று கடுங்குகின்றன. இந்த
 ஸர்வதீர்த்தத்தில் ஸாரணம் பண்ணுவதென்பதென்பதென்று மனிதர்கள்
 கற்பனாசமுதானம் தரும் துருளுள் காட்டுங்கள். மனப்பாக்க
 கிடைப்பதானது, தீர்த்தபாதத்தை செய்வதானும், காவர்திரி
 யேதி : மனம்மீதமென்று மீதமென்று செய்ப்பதானும், துருவோதக
 கிளையும் பித்தி பூதபூத கருதலான பரம்பணம் பண்ணுவதானும்
 பித்தியுடனே சிவகிளையுடனே பூதபூதபாதத்தானும், எவ்வதி,
 முந்தன்னைதீர்த்தத்தில் மாரபாசபண்ணுவதானும், என்னபண்ண
 டீருமா அந்தப்பண்ணாரே பெல்லாம் இந்த ஸர்வதீர்த்தத்தில்
 ஸாரணம் பண்ணுவதால் அடைவதென்று என்று குதர்சொல்லு, முனி
 வர்கள் ஸார! குதமே! இந்ததீர்த்தத்துக்கு ஸர்வதீர்த்தமென்று
 சிவபாத காரணமென்ன இதை பெயர்களுக்கு கிளையாரம்பச்
 சொல்லுவதென்பதென்று கேட்கச், குதர் சொல்லத்தொடங்கி
 னார்.

ஸ்ரீவகாலத்தில் பிருகுயம்மதத்தில் பிறகனஸார்தி என்று
 ஒரு சிவபிரகார அயிரிதீர்த்தருடாயும், சிவவராயுக்குத்
 தனது தீர்த்தபாதத்தை செய்பவருடையதானதும் ஸர்வதீர்த்தம்
 கலிதும் ஸாரணஞ்செய்யவிரும்பப்பெண்டு, தெட்சணசமுத்திரத்
 தீர்த்தத்தில் கந்தமாதாதிபதிகள் சென்று இந்நீர்ப்பித்திரகம்பன்
 னித்திரிகாவல்லகானஞ்செய்து, விபூதியை உத்தரானமாகவும், திரி
 புண்டரமாகவும் தரித்துக்கொண்டு ஸாரணமென்பதென்று சொன்ன
 பக உருத்திரசாஸ்திர பரமியை, அதிதிகளைப்பூசித்துச், சிலகாலம்
 வாயுபட்சணஞ்செய்தும், சிவகாலம் உபவாசமிருத்தும், சிலகாலம்
 ஜலபட்சணம் பண்ணியும், முப்பொழுதும் சிவாராதனை செய்தும்
 முனிவர்கள்தான் காலமத்திரிலிருந்தும், கிரீஷ்மகாலத்தில் பஞ்சு
 செரிமத்திரிலிருந்தும், வருஷாசனத்தில் மெளம் மெளியிலிருந்
 தும், பரமகிளையிக்குறித்தும், பத்துவருஷகாலம், சந்திரனைமுடி
 யிலிட்டு ஸாரணம், ஸாரணியையும், பரமகிளையிட்டுப் பதிசீர்த்தி
 துடைப்பவரையும், கோகுலிபந்தக்குச்சமானமான தகைபுதெய்

பிரகாசத்தினாலே பத்தாத்திருக்கையும் விளக்கச்செய்தவரையும், விழுதியினால் வெளுத்திருக்கிற ஸர்வரங்குடையவரையும், இவ்-
முடிந்தவரையும், அனந்தாதி மஹாநாகங்களை வளரணங்களுடன்
அஸித்தவராயிருக்கிற சங்கரமுத்திரபாணவர் அவருடைய து-
கக்குச் சந்தோஷமடைந்து, பூதணங்கள் குழ விஷயாருடைய
கவிதகுத்துப் பிரத்தியட்சமாகித், தம்மைத்திரிக்கும்படி, அவரு-
க்குக்கண்களைக்கொடுத்தார். உடனே பந்தப்பிரகாசனாகும் பாமாத்-
மாவைக்கண்டு ஆனந்தபூவசராய் ஸ்தோத்திரம்பண்ண ஆரம்பித்-
தார்.—“ மஹாதேவா! மஹேசா! சங்கரா! துர்ஜன! திரிபுரதங்கு!
அநதாந்தகா! காமரந்தகா! உமாகாந்தா! அமலா! சமசுரணைத்-
தியா! பூதபாலகா! ஏ, கிவா! நாகா ஹிதா! பிரம்மரீதிநெயர்க்காஸ்
பூஜிக்கப்பட்டவனே! வாழி வாழி. திரியம்பகா! பத்தாஷ்டாங்கிநி-
தா! விஜயாமகேசா! கருணாமாத்தி! நீலகண்டா! சமுசாசமோ-
ககா! மஹேசுவரா! பிரமாணந்தயிக்கிரகா! கங்காதரா! கிசேஷ-
வரா! கதையையளிப்பவனே! வாழி வாழி. சம்புவரையும், ஸாத்-
தேவராயும் (எங்கு கிறைந்தவராயும், ஸ்வயம்பிரகாசராயும்) சர்வ-
ராயும், உகிரராயும், பர்க்கராயும், கைலாசபதியாயிருக்கிற உமக்கு
நமஸ்காரம், நீமஸ்காரம். கருணைக்காலே என்னுடைய நடத்தை-
யை யோசியாமல் என்னைக் கெடுபாகடட்சத்தினாலே பார்த்துக்காந்-
தருளவேண்டும்” என்று துதித்த ஸாசுரிதரைப்பார்த்துக் கருணை-
க்கடவான உமாபதிபாணவர், “ஐயா! சிஷியே! உமக்குவேண்டியபூதத்-
ததக்கேட்டுக்கொள்ளும் உமக்கு வரல்கொடுப்பதற்காக நீர் துற-
புண்ணியாச்சிரமத்துக்கு வந்திருக்கிறேன்” என்று சொன்னார். அப்-
பொழுது ஸாசுரிதரும் பகவானைப்பார்த்துக், “சந்திரசேகரா! நீர்
என்னிடத்தில் பிரசன்னராயிருந்தால் எனக்கு வேண்டிய ஒருவரம்
கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். இவையினாலே என் தேகமேல்கொள்வதற்கு
தப்போயிருக்கிறபடியால் ஒரு இடத்துக்கும்போக முடியவில்லை.
ஆனாலும் ஸர்வதீர்த்தங்களிலும் ஸ்நானாபண்ண வேண்டுமென்-
றே ஆகையிருக்கிறது ஆகையால் ஸர்வதீர்த்தங்களிலும் க்ஷா-
னம்பண்ணிய பஸ்தாபனையத்தக்கதான ஓர் ஈபாபமெனக்குச்
சொல்லி வருவேன்மே” என்று பிரார்த்தித்த, மஹாதேவர்,
“இராமசேதுவிலும் புரிசத்தமான இத்தக்கத்தமானதில் ஸர்வ-
தீர்த்தங்களையும் வரவழந்துகொடுக்கிறேன்” என்று சொல்லி, அந்த

முன்னிக்குஞ்சு "சத்தோஷம்" என்று படியாகச் சான்றித்தந்தியையும்
 கீழ்க்கண்டதில் வரவழைத்து முனிவரைப்பார்த்து, "ஸ்ரீவதித்தந்தி"
 "சுருதி" யிற்றெழுப்பதினாலே விரித்தந்தித்தந்திக்கு ஸ்ரீவதித்தந்திமென்
 'தும், இதில் எல்லாத் தீர்த்தங்களையும் என்மன்கினாலே வரவழைத்த
 'வடியால் தீர்த்து மாலை ஸ்ரீத்தந்திமென்றும் பேராகும். ஆகையால்
 முனிவரே! மஹா பாதககூட்டங்களுக்குக் காட்டுதலியாயும்,
 காமம், குரோதம், லோபம், மோகம், மதம், மதச்சரியம் சோகமா
 'கிய இவைகளை நாசப்படுத்துவதாயும், வேதாந்த ஞானமில்லாமலே
 'கொண்டதற்கு ஏதுவாயும், ஜன்மம், மிருத்தியு முதலான முதலை
 'கள்' நிறைந்த சம்சாரசாகரத்துக்கு ஓடமாயும், சும்பபாகமுதலான
 'கந்தகாக்களினே அளிப்பதாயிருக்கிற இந்த ஸ்ரீவதித்தந்தியில் நீர்
 ஸ்ரீவதி பண்ணினால் இக்கூடில்பாக போக்கியங்களைப்படைந்து பர
 தீதிலே முத்தியை அடைவீர் " என்று சொல்லி, அம்முனிவர் மஹா
 தேவர் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும்போதே அந்தத்தீர்த்தத்தில்
 ஸ்ரீராமபண்ணி பெழுந்திருந்தபோது அவருடைய சீரத்தில்
 ஜீவராஜனுண்டான கண்களெல்லாம் மூடப்பட்டன, அழகுள்ளபெண்
 மான புருஷனுண்டானே, ஸுசீரிதரும் பற்றுமுண்டான ரிஷிசுவ
 தீர்த்தமும் அந்தத்தீர்த்தத்தைக் கொண்டாடினார்கள். அப்பொழுது
 மஹாதேவன் ஸுசீரிதரைப் பார்த்துப் "பிரம்மஜ்ஞாதமாம்! நீர்
 பூமியிலுள்ள வேறு பலத்தீர்த்தங்களில் ஸ்ரீராமம் செய்யவேண்டிய
 தில்லை. இந்தத்தீர்த்தத்தில் ஸ்ரீராமம் பண்ணிக்கொண்டு, முத்தி
 யைக் கொடுக்குர்படியான என்னைத் தியானஞ்செய்து இதன்கரை
 யில் வசித்துவந்தால் அந்தத்திலே என்னுடைய பதவியை அடை
 வீர் என்பதில் ஆட்சேபமேயில்லை. இந்தத்தீர்த்தத்தில் எவர்
 கள் ஸ்ரீராமபண்ணினாலும் என்பதவியை அடைவார்கள் " என்று
 சொல்லி அந்தத்தானமடைந்துவிட்டார். பிறகு ஸுசீரித மஹாசி
 ஷியும் அநேககாலம் அந்தத்தீர்த்தத்தில் நியமப்படி ஸ்ரீராமபண்
 னியபதன்கரையில் வசித்திருந்து தேகாந்தத்தில் ஸ்ரீவதித்தந்திகளி
 னின்றும் விடுபட்டுச் செல்லாபுட்பம் அடைந்தார்.

'சேஞ்சுகள் முனிவரர்களே! ஸ்ரீவதித்தந்தியின் வரவாற்
 கையுங்களுக்குக் தெரளியிட்டேன். இந்த அத்தியாயத்தைப்

படிப்பவரும், கேட்பவரும் சகல பாபங்களினின்றும் விடுபடுவோர்
கள்.

இருபத்தொன்பதாவது அத்தியாயம்

முற்றிற்று.

மூப்பதாவது

தனுக்கோடி வைபவம் உரைத்த

அத்தியாயம்.

நிஷிகவர்களை ! பரிசுத்தமான சர்வ தீர்த்தத்தில் ஸ்ரீராமும்
பண்ணிவிட்டுப், பிரமஹத்தியாதி பாசங்களினை ஈசாம் பண்ணுவோ
தனுக்கோடி தீர்த்தத்தனுக்குப் போகவேண்டும். இந்தத் தனுக்
கோடியை ஸ்மரித்த மாததிரத்திலே மனிதன் முத்தனாவானென்று
பதில் சமுசயமேயில்லை. தனுக்கோடியை கண்ணால் பார்த்திற
வர்களும், அதில் ஸ்ரீராமம் பண்ணுகிறவர்களும், அனாத வரபு
துச்சரிக்கிறவர்களும், (1) தாமிசிரம், (2) அந்த தாமிசிரம், (3)
ரெஜரவம், (4) மஹா ரெஜரவம், (5) சும்பிபாகம் (6) காலகுத்தி

(1) இருட்டுள்ள, (2) சும்பிக்குட்டுள்ள; (3) பயங்கரமான; (4) மகா
பயங்கரமான; (5) நயவன் எட்டிப்பாணிகளை குளத்தில் எடுத்ததற்குப்
பரவிகளைச் செலுத்தி; (6) பாதிகளைச் செலு இழுத்ததற்கு வேண்டிய
கழப்புக்கயிறுள்ள; (7) பட்டாக்கத்திகள் சிறைத்த; (8) பரவிகளைச் செலுத்தி
தற்கு வேண்டிய புழுக்களுள்ள; (9) பாதாளக் கிணறுள்ள; (10) கழத்தொ
(11) முள்ளிலவை மரக்களுள்ள; (12) அனுமோதிக்கொண்டிருத்தி;
(13) போலும் வழியில் வைதாணி வகையும் கதியோடுக்கடிய; (14) துருக்
கிடாமல் தடுக்கிற; (15) ஈசப்படுத்திற; (16) குடிப்பதற்கு வேண்
டியவானை (கண்டவாய் வழியால் வழிநிற வசில், சிறைத்த; (17) துலகினில்
வசத; (18) தின்பதற்கு வேண்டிய காய்மாம்வருள்ள; (19) கழப்பிப்பாடி
களுள்ள; (20) தள்ளிவிடுவதற்கு வேண்டிய உப்புச்சேறு சிறைத்த; (21)
பரவிகளைத் தின்பதற்கு வேண்டிய இராகுனை உட்டக்கிணறுகடைய;
(22) குக தாளிகளால் துன்பப்படுத்துகிற; (23) பாம்புகளைத் திணுச்
செய்திற; (24) திருப்பச் செய்திற; (25) பசுவையை பதைத்திற; (26)
காடுமூலியுள்ள; (27) குடித்ததற்கு வேண்டிய காரினை இடத்தினுள்ள;
(28) விஷத்துவானால் துன்பப்படுத்துகிற;

சம், (7) அசிபத்திரவனம், (8) கிருமிபட்சம், (9) அந்தக் கூபம், (10) ஸந்தம்ஸம், (11) சல்மலி, (12) ஸாஸி, (13) ஸவதரணி, (14) பிராணரோதம், (15) விசஸம், (16) ஸாஸிபட்சம் (17) அயிசி, (18) ஸாரமேயாதனம், (19) வஜ்ரகணகம், (20) ஸாரகர் த்தம் பாதனம், (21) ரகேஷாகணசனம், (22) சூலப்பிராந்தலிதோ தனம், (23) தத்தகாசனம், (24) பரிபரலத்தனம், (25) திரோ தானம், (26) சூலமுதம், (27) பூயகேதலிதபட்சம், (28) விஷாக் கினி பரிபிடனம், என்ஹ இரூபதெட்டுவிதமான நரகத்தை அடைபயமாட்டார்கள். அன்னியருடைய பொருள், மனை, மக்க லிலங்களை யபகாரம் பண்ணுதிறாரிகள் பயங்கரமான பமதா தர்களால் காலபாசத்தாற் கட்டப்பட்டுத் தாமிரமென்ற நரகத் தில் தள்ளிவிடப்பட்டு வெருகாஸம் அதிலே கிடப்பார்கள். தன் னனுமானனைக் கொன்று அவனுடைய திரவியங்களை யனுபவிக்கிற வன் மஹா துக்கம் நிறைந்த அந்த தாமிர நரகத்தை யடைகிறான். தன் குடும்பத்தைக் காப்பாற்றுகிறதம் மற்றவர்களுக்குத் துரோ கம் பண்ணுதிறவன் விஷத்தைக் கக்கிக்கொண்டிருக்கிற சர்ப்பங் கள் நிறைந்த ரௌரவ நரகத்தில் யமபடர்களால் தள்ளிவிடப்பட் டுத் துக்கத்தை யனுபவிக்கிறான். தன் மனை மக்களைச் சோத்துக் கலைப்பட்டுத் தன் சரீரத்தைபட்டும் போஷித்துக்கொள்ளுதிறவன் மஹா ரௌரவநரகத்திலேயன் மாமிசத்தையே புசித்துக்கொண்டு செவிக்காலம் துக்கத்தை யனுபவிப்பான். உயிரோடிருக்கிற பட்சி யையும், மிருகங்களையும் மாம்ச பட்சணிகள்கூட வெறுக்கும்படி யாக தூரக்கயிலைமல் அடைத்துவைக்கிறவன் என்னொப் கொதித் துக்கொண்டிருக்கிற சூர்யபாக நரகத்தில் விழுக்கிறான். தாய் தந்தையர்களைத் துலேவிக்கிற அதமன் பதினாறாம் யோசனை வில் தாமதமான காலகுத்திர நரகத்தில் விழுந்து தேழ அக்ஷேப்யவிலை யானும், மேலே குளியலெப்பத்தாலுந் தடுக்கப்பட்டுப் பசியால் வருந்திக் காப்பாடுகொண்டிருக்கிற தாமபிஷத்தில் கெட்டுத் தவிக்கி றான். வேதமார்க்கத்தைக் கடந்து துர்மார்க்கத்திலே நடக்கிறவன் கோதமான அசிபத்திரவனமென்ற நரகத்தில் விழுந்து துன்பப் படுகிறான். பஞ்ச மஹாபக்தருக்களைச் செய்வாதலானம் பந்திரோதம் பண்ணி அன்னம் உண்ணுதிறவனும் கிருமிபட்ச நரகத்தில் விழு க்து புழுக்களால் திண்ணப்பட்டுத், தானும் புழுக்களைத் தின்று,

புறங்காடுப்பரபம் நீங்கும் வரையில் அதிலேயே கிடக்கொன். என
 னாலேயே சம்பிரதிகுத்தெவர்களை விமரிசிக்கெவன் இரான் நினைத்த
 பயக்கரமான அந்தக்கப நரகத்திலே விழுந்து தான் இம்மிக்நவர்
 களாலே விமரிசிக்கப்பட்டுத் தூக்கயில்லாமல் சுற்றித்திரிகொன். பிரா
 மணன் திரவியத்தைத் திருட்டினால் அபகரிக்கிறவனும், அன்னியச்
 சொத்துதப் பலாத்காரமாகப் பறித்துக்கொள்ளுகிற இவ்வான் அக்
 லது அவனுடைய உத்தியோகத்திற்களும் ஸத்தம்சமென்ற நரக
 த்தில், ஸத்தம்சர்க்கென்றே யமனாதர்களாலே பிடிக்கப்பட்டு இரும்
 பினால் செய்யப்பட்ட அக்கினிருண்டக்களில் பேஷப்பட்டு எரிச்
 கப்படுகொருள். ஜீவப்பிராணிகளை பலவித உபாயங்களாலே இம்
 கிக்கிறவன் மூன்மலமான சம்மலி நரகத்திலே விழுகொன். அநீ
 யத்தகாத ஸ்திரீகளைச் சேருகிற புருஷனும், சேரத்தகாத புருஷ
 னைச் சேருகிற ஸ்திரீயும் ஸலாமி என்ற நரகத்திலே இரும்பி
 னால் செய்யப்பட்டுக் காய்ந்துகொண்டிருக்கிற ஸ்திரீ புருஷ சொ
 ருப்பங்களைத்தழுவிக்கொண்டு சந்திர சூரியர்களுள்ள பரியந்தத்துன்
 பமனுபவித்துக் கொண்டிருப்பார்கள். இவ்வுலகது அவனுடைய
 அதிகாரம் பெற்றவர்களாவது பாஷண்டமந்ததை புதுசரித்துத்
 த நம எல்ல கட்டது நடக்கிறவர்கள் வைதரணி நரகத்தில் விழு
 ந்து வருந்துகொருள். நாய்களையும், அம்புகளையும்கொண்டு வேட்
 டையாடிக் காட்டிவிருக்கிற மிருகங்களை வதைக்கிற தொழிலுடை
 யவன் பிராணசேத மென்ற நரகத்தில் யமவிற்கொருளால் எய்யப்
 பட்ட அம்புகளால் வருத்திக்கிடக்கொன். விதியனுஷ்டானங்களில்
 ஸாமல் டம்பத்துக்காகப் பசுவதம்செய்து யாகம்பண்ணுகிறவன்
 விசுவன மென்ற நரகத்திலே தம்பங்களாலே வறுப்பட்டுத் தன்ப
 மடைகொன். வழிபறிக்கிறவன், விஷமட்டுகிறவன், கொடுப்பீட்டுக்
 கிராமங்களைக் கொளுத்துகிறவன், கிபாபாரிகள் சொத்தை யபகரி
 க்கிறவன், இவர்கள் வஜ்ரதம்ஷடதம் என்ற நரகத்திலே விழுந்து
 வெரு காலம் துன்பப்படுகொருள். தன்னுடைய தம்மபத்திரியை
 தன்றேவைத்திருக்கும்படி செப்கிறவன் தேதக்குண்டமென்ற
 நரகத்திலே தேதவைப் பாணம்பண்ணிக்கொண்டு துன்பப்படுகி
 ருன். சொசரசாரமில்லாமல் வேதவிதிகடந்து வெட்கமில்லாமல்
 வகக்கலைப்போலச் சூத்திரன்நீ சம்பிரதிகுசெய்து திரிகெவன்
 சுற்றம்விக்கிற மானம், மூத்திரம், இரத்தம், கெலவையும், தித்தம்

இவைகள் நிறைந்த அநியைபற்சமென்றே நாகத்திலே விழுந்துவிடக் கொண். தண்டிக்கத்தகாதவனைத் தண்டிக்கிறவனும், பிராமணனுக்குச் சரிதண்டனை செய்கிறவனும், ஸுகோமுகமென்றே நாகத்திலே கருப்புப்பாக் ஆகியில் வைத்து அரைக்கப்பட்டு வருந்துகொண். தனுக்கோடியில் ஸ்ரானம்பண்ணுகிறவன் மேலே சொன்ன நாகங்களிலும், மற்றமுள்ள நாகங்களிலும் விழுந்து வருத்தவே மகட்டான். தனுக்கோடியில் ஒரு தடவை ஸ்ரானம்பண்ணுகிறவர் அசுவமேதபணியும், தூதாபுருஷநாணபணியும், ஆயிரங்கோதாணபணியும், பிரமஞானத்தையும் பெற்றுப்பாபத்தில் வெறுப்பு உண்டாவதே துக்கமொழிந்து, புத்திதெளிந்து ஸாரோக, ஸாயீய, ஸாரூப, ஸாயுஜ்யமென்ற நாலுவகை முத்திகளையும் பிரமமாக அடைகொண். தாம, அர்த்த, காம, மோட்சங்களி லெதை உத்தேசித்து ஸ்ரானம்பண்ணுகொண் அவன் அதை யுடனேயடைகொண். மற்றபாதகங்களைச் செய்தவனானும், ஸர்வபாபங்களையும் செய்தவனானும் தனுக்கோடியில் ஸ்ரானம்பண்ணினமாத்நிரத்தில் அவைகளினின்றும் விடுபட்டுத் தர்மத்தில் புத்தியுண்டாகி ஐசுவரியம், கீர்த்தி, புத்தி, ஞானம், மனச்சுத்தி, முதலானவைகளை யடைகொண். பதினாயிரம் பிரம்மநாந்தி செய்திருந்தாலும், பதினாயிரம் நாகபாணம் பண்ணிநிற்குந்தாலும், பதினாயிரம் சொக்ஷணத்தேயம் பண்ணியிருந்தாலும், பதினாயிரம் சூருதல்பரமனஞ் செய்திருந்தாலும், அமர்கதோடி கூடும் கோடி ஸம்ஸர்க்கபாபங்களைச் செய்திருந்தாலும், பஞ்சமஹாபாதங்களுக்குச் சமீகமான பாதகங்களைச் செய்திருந்தாலும், உவைகமொல்லாம் இந்தத் தனுக்கோடியில் ஸ்ரானம் பண்ணின உடனே நசித்துப்போகின்றன. இதில் துத்திகமேயில்லைபென்று நான் எசிகிற மஹவை நாகவில் வைத்துக்கொண்டு நிகசவாகக்சொல்லுவேன். இவைகளை யெல்லாம் அர்த்தநாதமென்று சொல்லுகிறவன் ஸர்வ கர்மங்களிலும் அநருகனென்று விலக்கப்பட்டு நாகத்திலே விழுகொண். பிராம்மஜ்ஞாத்மர்களை! ஸமஸ்பாபங்களையும் நீக்கி, இஷ்டகாமியங்களைக் கொடுத்து, அஞ்ஞானத்தைப்பேர்த்தி, அத்துவைதஞான ஒளியைக்காட்டி, முத்தியிற் படுவதென்று இர்த்தத்தனுக்கோடி தீர்த்தயிருக்கையில், அதை விட்டு வேறு தீர்த்தங்களில் மனிதர்கள் புத்தி செலுத்துகொண்டேன். ஓ! இதென்ன மூடத்தனம், இதென்ன மூடத்தனம்! இதெ

ன்ன மூடத்தன்ம்! இந்தத் தனுக்கோடியின் மறுத்துவத்தை நா
 னென்னவென்று சொல்லுவேன். இதில் ஸ்ரானம் பண்ணுகிறவர்
 களுக்கு நாகபலமேயில்லை. தனுக்கோடியைப் படிக்கிறவர்களும்
 கங்ககாரம் பண்ணுகிறவர்களும், துதிக்கிறவர்களும், கப்பிரிச்சிற
 வர்களும், அதில் ஸ்ரானம் பண்ணுகிறவர்களும் மறுபடியும் பிறத்து
 தாய் முலைப்பால் குடிக்கிறதேயில்லை என்று தனுக்கோடியின் மதி
 மையைப் ரூபபூதானிகரெடுத்துச் சொல்லி, ரிஷிகவதாசன், ஸ்ரீபா!
 ரூபமுளிகரே! இந்தத் திர்த்தத்துக்குத் தனுக்கோடி பென்று
 பேர்வந்த காரணமென்ன? இதை யெங்களுக்கு விஸ்தாரமாகச்
 சொல்லவேண்டுமென்று கேட்கச் சூதர் சொல்லுகிறார்.

பூர்வம் ஸ்ரீராமர் ஸோககண்டகளுன இராவணனைச் சங்கராஞ்
 செய்து, விபிஷணனுக்கு இலங்கையில் பட்டங்கட்டியவத்து,
 சிதை, இலங்கமணன், பகீரன் முதலான காவரவீரர்களோ
 டு சித்தர், சரணர், கந்தர்வர், வித்தியாதரர், ரிஷிகவதாசன்,
 அப்ஸாஸ்திரீகன் முதலானவர்கள் ஸ்தோத்திரஞ்செய்யத், திரிபுர
 ணம்நாரம்பண்ணின ஸ்ரீ குத்திரீழாத்தியைப் பேரலக் கையிலே
 கோதண்டத்தை யேந்திக்கொண்டு, கந்தமாதனம் வந்து தங்கியிருந்
 தார். அப்பொழுது தர்மத்தை யறிந்த விபிஷணர் அஞ்சலிபுட்
 செய்துகொண்டு ராகவனைப் பார்த்துக் கொண்டார்! உம்மால் கட்டப்
 பட்ட சேதுமார்த்துமாகப் பலசாலிகளான இராஜர்கள் இலங்கைக்கு
 வந்து தொந்தரவு செய்தார்கள். ஆகையால் இந்தச் சேதுவை உபமு
 டைய வில்லின் துணிவால் உடைத்துத் தகர்த்துவிடவேண்டுமென்று
 து பிரார்த்திக்க, இராகுராமர் அப்படியே தமது தனுக்கோடியினால்
 சேதுவை உடைத்துவிட்டார். பிராம்மணர்களே! ஆகையால் அந்
 தத் திர்த்தத்துக்குத் தனுக்கோடிபென்று பேர்வந்தது. சாஷுவத்
 ராமருடைய தனுக்கோடியினால் உப்புக்கடலிலுள்ள சேதுவைப்
 பிரந்தகோட்டைத் தரிசிக்கிறவன் அநேக துக்கங்கள் நிகழ்ந்த
 கப்பலாகத்தைத் காணாமல் மோகத்தை யடைகிறவனென்றால்
 அதில் ஸ்ரானஞ்செய்தவன் அடைகிற பலன் இன்னதென்று
 என்னுக்குத்தெரியாது. கங்கமதாதிரத்தில் தபசு பண்ணினால் மஹா
 பூதங்கள் நீங்கும்; கங்கையாற்றங்கையில் மரணமடைந்தால்
 மோட்சமடைவான்; குருசேத்திரத்திலே தானம்பண்ணினால் பிர

ம்மறத்தியாதி பரபங்கள் நீங்கும். தனுக்கோடியில் செய்வதென்பதும், அடைந்த மானமும், கொடுத்த தானமும், மறப்பாறகங்களைப் போக்கி, அபிஷ்டசத்தியையுங் கொடுத்து, மேட்சந்தையுங் கொடுத்தது. முத்தியைக்கொடுத்த தனுக்கோடியைப் காணாதவரையில் ஒருவனுக்குப் பரபங்களாலும், உப யாதகங்களுடனும் அண்டமுண்டாதது. தனுக்கோடியைக் கண்டவனுக்கு இருபவதமனம் மலர்ந்து, சகல சமஸபங்களும் நீங்கிப், பாயகனெல்லாம் ஒழிபின்றன. தட்டினசமுத்திரத்தில் விபிஷணனுக்கு இதமுண்டாகும் பொருட்டி ஸ்ரீராமரால் விழிக்கப்பட்டகோடுதான் சொர்க்கலோகம், பிரம்மலோகம், வைகுண்டம், சிவலோகம் முதலானவைகளுக்குப் போகிறவழியாகும். இதில் சந்தேகமில்லை. தனுக்கோடியில் ஸ்ரீராமம் பண்ணுகிறது சமஸ்த யாகங்களுக்கும், சகலமான தானங்களுக்கும், மந்திரங்களுக்கும் போலானது. தனுக்கோடியைத் தரிசித்தவனுக்குக் காயக்கிலோமுண்டாக்குகிற தபசுகளாலும், யாதகங்களாலும், வேதங்ககளாலும், சாஸ்திரங்களாலும் என்ன பிரயோசனம்? தனுக்கோடி ஸ்ரீராமம் கிடைக்கப்பெற்றவனுக்குக், கரிய யஜ்ஞாகதி, வெண்மையான கங்காதி முதலான தீர்த்த ஸ்ரீராமன் என்னத்துக்கு? ஒருவனுக்குத் தனுக்கோடி தரிசனம் கிடைத்தால் முத்திராகக் காசியில் மரணமடைவதை யென்கிறும், அதனால் தனுக்கோடியில் மூன்றுநாள் ஸ்ரீராமம்பண்ணி, உபவாசமிடுந்து, சொர்ணதாளம், கோதாளங்கள் செய்யாதவன் எங்காளும் தரித்திரனாவே இருப்பவனென்பதில் சந்தேகமில்லை. தனுக்கோடியில் ஸ்ரீராமம்பண்ணுகிறதினால் வருகிறபட்சம் வெகு நஷ்டனை கொடுத்து அக்கினிஷ்டோமாதி யாகங்களைச் செய்தவனாலும் வருகிறதில்லை. இது சத்தியம், சத்தியம். தனுக்கோடி தீர்த்தமானது சர்வதீர்த்தங்களிலும் உயர்வானதென்று சொல்லுகிறார்கள், உலகத்தில் விளக்காநின்ற பதினாறாம்கோடி தீர்த்தங்களும், அஷ்டபுரங்களும், சூரித்தியர்களும், ருத்திரர்களும், மருத்துகளும், சந்தியர்களும், கந்தர்வர்களும், சித்தர்களும், வித்தியாதர்களும், இன்னமுள்ள தேவர்களும், பிரம்ம விஷ்ணு ருத்திரர்களும், பரவதி, இரண்டிய சைவதிகளும் இந்தத் தனுக்கோடி தீர்த்தத்தில் சதாவாசகப்பயன் அளிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். இந்தத் தனுக்கோடிச் சகலவீரம்

தேவர்களும், திண்களும் தபசுசெய்து, சகல வித்திகளையும் அண்டத் தார்தன். இந்தத் தீர்த்தத்தில் ஸ்நானம்பண்ணிப் பிறர்க்களும் தேவர்க்களும் திருப்பிசெய்தித்தால் அவன் ஸம்ஸாரபாபங்களி ன்றும் விடுபட்டுப் பிரம்மலோகத்திலே மெஷம்போலி வாழ்ந்திருப் பான். இங்கே பத்தியோடு ஒரு பிரம்மணனுக்கு அன்னைகொடுத் தெவன் இவ்லோகத்தில் சகல போகங்களையும் அனுபவித்துப், பா த்திலேயும் சுகத்தை அடைகிறான். கந்தமுலபலங்களைத் தின்ற தபசுபண்ணச் சத்தியில்லாதவனும், அவையேதபாகஞ் செய்பச் சத்தியில்லாதவனும், இந்தத் தீர்த்தத்தில் ஸ்நானம் பண்ணினும் அகம்பலங்களைப் படைக்கென். காங்கு வருணங்களில் கந்தவரு ணத்தாலுயிருந்தாலும் இந்தத் தனுக்கோடியில் ஸ்நானம் பண்ணி னும் அவன் இழிவான ஜன்மத்தைப் படைக்கேதேயின்று. சூரியன் மகாராவிரி கிருத்திர மாகமாசத்திலே இந்தத் தனுக்கோடியில் ஸ்நானம் பண்ணுகிறவனுடைய பலத்தையென்றால் சொல்லிமுடி யாத. மாகமாசத்திலே தனுக்கோடி தீர்த்தத்தில் ஸ்நானம்பண்ணு கிறவர்கள் ஐயுயிருந்தாலும் பெண்ணுயிருந்தாலும் ஜன்மமூலம் கொண்டு செய்த பாபங்கள்போய், கங்காதி ஸர்வதீர்த்த பலனைப் படைத்து, அஷ்டபயோக போகங்களைப் பனுபவித்த மோக்ஷசாய்வி ஶாஷ்பதந்தையு மூடகெடுஞ்ன். ஸம்ஸாரமான தேவர்களிலும் எப படி பூரிசாமன் உத்தமனோ அப்படியே சர்வதீர்த்தங்களிலும் இந்தத் தனுக்கோடி உத்தமமானது. மாகமாசம் ஸூப்பது நாளும் இத் திரிபங்களை யடக்கிக்கொண்டு நியமப்படி யிர்த்தத் தனுக்கோடியில் ஸ்நானம் பண்ணுகிறவனுக்குப் பிறப்புக்கிடையாது. ஒரேவேளை போலுனஞ் செய்துகொண்டு கோபத்தையடக்கி யிர்த்தத் தனுக் கோடியில் மாகமாசம் ஸ்நானம் பண்ணுகிறவன் பிரம்மஜாதியாதி மஹா பாதகங்களினின்றும் விடுபடுகெடுன். மாகமாசத்தில் தனுக் கோடியில் ஸ்நானம்பண்ணி, மாகமாசத்தியில் சிவராத்திரி தினத் தில் நிராஜாஸூயிருந்து இந்திரிப சிக்கிரகம்பண்ணி, இராத்திரி கண்கிழித்திருந்து, சாமந்தோதும் இராமாந சிக்கத்தை விதிப் படி பர்ச்சனைபுண்ணி, மஹான் சூரியோதயமானவுடன் தனுக் கோடியிலும் மந்துமுள்ள தீர்த்தங்களிலும் ஸ்நானம் பண்ணி கித்திய கர்மங்களை நிறவேற்றி, இராமாநாசா மதுபடியும் தரிசித்த ஸம்ஸாரஞ் செய்து, தன் சத்திக்கேற்றபடி பிராமணர் களுக்கு அன்னம் கொடுத்து, கடியுடட்டும் பூமி, பசு திவல்.

தரோணபுத்திரகுபிய, அகலந்தாமன், ஸூப்தமாரண தோஷத்
 (தாக்குதலாளிகளாக கொத்துற தோஷம்) திரிசுதும் பரிசுத்த
 குருள், இத்தகிதம்மத்த தனக்கோடி ஸயப்பித்தை' பிங்களத்தூசு
 கொல்லிட்டேன், இந்த அத்தியாயத்தையும், படிப்பவரும் கேட்
 பவரும் பிரமநாததீபாதி மஹா பாதகங்களையும் நீருக்கெக் ககல
 போக போக்பெய்க்கோவும் அனுபவித்து அந்தத்தில் மோட்ச சாம
 பிராப்தத்தையும் காணியாட்கியாகப் பெற்றதப பேரோனந்தத்தை
 யும் அனுபவிப்பார்கள்.

முப்பதாவது அத்தியாயம்
 முற்றிற்று.

**குப்பந்தொலையுத
அசுவத்தாமா தனுக்கோடியில்
ஸ்தானம்பண்ணி ஸுப்தமாண
தோஷம் நீங்கின
சுத்தியாயம்.**

சௌனகநியர் குதகரப்பார்த்து, ஐயா! பெளதானிகோத் தமரே! அசுவத்தாமா ஸுப்தமாணதோஷத்தைச் செய்வானேன்? தனுக்கோடியிலெப்படி யவருக்குப் பாபவிமோசனமாயிற்று? செ த்தையுடைய எங்களுக்கு விஸ்தாரமாகச் சொல்லவேண்டும். உமது வாக்கியம் அமிர்தத்தைப் பாணஞ்செய்யச் செய்ய எங்க ளுக்குத் திருப்தியாகவில்லையே! என்று சொல்லச், குதர் தம் குரு வாயிப விபாசமுனிவரைத் திபாணஞ்செய்து சொல்லத்தொடங்கி னார்.

பிரம்மஜேததமர்களே! பாண்டவர்களுக்குத் திருதராஷ்டிரர்களுக்கும் இராஜ்யவிலாசமாகக் கலகம் உண்டாபிப் பதினெட்டு அக்குரோணி சேனைகளோடு குருஷேத்திரத்தில் ஐத்தஞ்செய்யச், சந்தனுமாரதுடைய பிஷ்மக் பத்துநான் யுத்தஞ்செய்து அடிபட்டு சரசயலாத்தில்படுத்திடுக்கத், துபோணி ஐந்துநான் யுத்தம்பண்ணி யிறந்தார். கிணங் ஒருநான், கல்லியக் ஒருநான், யுத்தம்செய்திற ந்தார்கள், பதினெட்டாம்கள் துரியோதனன் யுத்தஞ்செய்து பிடிபெ ள்க் கதையால் தொடைவிலடிபட்டு விழுந்து இரணகனத்தில் தவித்திக்கொண்டு இடக்கையில், திருஷ்டதூயமக், சிகண்டி முதலான ஐக்கொண்ட ராஜர்களெல்லாரும் சங்கத்தொகி செய்துகொண்டு சந்தோஷத்தோடு அதிலேகமாகத் தங்கள் தங்கள் கடாரம்மீட்பு பச்சேசுந்தார்கள். பின்பு மதுராவிரர்களானபாண்டவர்களும், கிருஷ் ணன், சாந்தியக் முதலானவர்களோடு துரியோதனன் கடாரத் துக்குள்ளே யுருந்து, அங்கே காஷாய வஸ்திரத்தரித்திருத்த விருத்தமந்திரிகள், ஸ்திரீ இரட்சகர்களான அலிகள், இவர்கள் அஞ்சலிபத்தம்பண்ணியவர்கள், அங்கிருத்த நிரவிபக்கிணபெல்லாம் எடுத்துக்கொண்டு, அந்தக் கடாரத்தில் வசிக்க எண்ணுகொண்டார்.

ருக்கையில், பூதிருக்கைச் சரம் வேறுத்தோடு இருக்க விரும்பினால் உடாதத்தில் தங்கக்கூடாது என்று சொல்லி, அங்குரியவற்றைத் தவிர கொண்டு வெளியில்வந்து சூகவதி எதிர்கொண்டோய்ச் சேர்ந்து அங்கே இராததிருமுடிவதும் சகமாக வந்திருந்தார்கள்.

இது இப்படியிருக்கச் சரம்வாஸஸேனியில் கீதநாசியா, கீதபாசாரி, அகவந்தாமாவாசியை மூன்று பேர்களும் ஓரியோநாணிடம் வந்து, வீமசேனனுடைய கதையினால் தொடைபிடிப்பட்டுத், தேசமெல்லாம் இரத்தமொழுகப், புழுதியில் புரண்டுகொண்டு இரணகனத்தில் கிடப்பவர்களைத் துக்கப்படி, ஓரியோநாணும் அவர்களைப் பார்த்துக் கண்களில் தாசை தாசையாய் நீர்பெருக அழுதான். அப்பொழுது அகவந்தாமா கோபத்தினால் கொலித்துக் கண்கள் விசாலமாகக், கைகளைப் பிசைந்துகொண்டு கிம்மி பழுது காக்குமுதற் ஓரியோநாணைப் பார்த்து, "இந்த அந்நபர்கள் என் தகப்பனாசைக் கபடமாப் இரணகனத்தில் கொன்றதைப்பற்றிக்கூட எனக்கு வருத்தமுண்டாகவில்லை. இரணகனத்தில் விழுந்த கிடக்கிற உண்ணைப் பார்க்கும்போது என் வயிறு எரிமிறது. என் சொல்லும்வார்த்தையைக்கேளு. என் செய்தபுண்ணியத்தின் மேலாணியிட்டுத் தருகிறேன். இந்தக் கீதநாசியா பார்த்துக்கொண்டிருக்கும்போதே ஸ்ருஞ்சயர்களுக்கிடைய் பாண்டவர்களை இன்றிரவுக்குள்ளாக நாசனசெய்து விடுகிறேன். எனக்கு உத்தரவு கொடு." என்று சொல்ல, அதனேட்ட ஓரியோநா மஹாராஜன் அப்படியே பாகட்டுமென்றுசொல்லிக், கீதபாசாரியாசைப்பார்த்து "அகவந்தாமாவுக்குச் சேனாபதியாக அரிஷேகஞ்செய்து விடும்" என்றுசொல்ல, அவருமப்படியே அரிஷேகஞ் செய்யப், பிறகு அரிஷேகம்பெற்ற அகவந்தாமாவும் ஓரியோநாணைக் கட்டிப்பின்னதற்குத் திரவியிட்டு, கீதபாசாரியாரோடு கூடக் கோபத்தோடும் அறிவேகமாய்ப் புறப்பட்டுத் தட்சணாமுகமாகச்சென்று அய்யநாணத்துக்கு ஸ்ருஞ்ஞலே ஹிக்கரின்த்தப, பாண்டவர்கள் கூடாதத்தருகின்போய்ப் பாண்டவசேனியின் ஆரவாரத்தைக் கேட்டுப், பாண்டவர்கள் தாத்தனார்கள் என்றற பவத்தினால் சீழ்முகமாக ஓடிச், சிரமத் தூவே வருத்தி, ஸாறுவிதவிருட்சங்கள், கொடிகள் கிதைத்ததாயும், அரிஷேக மிருகங்கள் பட்டிகள் குளாவிக்கொண்டிருப்பதாயும், கிதைத்த ஸாத்தினால் கிளங்கிக்கொண்டிருக்கிற நடாக்களும், ஸாமனா கீதோத்பலங்கள், செங்கழுநீர் முதலியமல்களால் கிதைத்த மரி

கருமுள்ள ஒரு பெரியகாட்டையம் கண்டு, அதனுள்ளே புருந்து, தண்ணீர் குடித்துக் குதிரைகளுக்குத் தண்ணீர் கொட்டி, யகோகம்பினை கள் நிகழந்த பெரிய ஆலமரத்தைக்கண்டு, அதையுடைய இரத்தத்தை நிறத்திக் குதிரைகளை யழித்துவிட்டு, ஸ்ராவம்பண்ணிச் சாயம் ஈந்திளைய ழுடித்தார்கள். குரியனும் மலைவாயில் விழுந்து ஒளிமழுங்கியது. இருந்திறைந்த இரவுவந்தது. பகலிதுவரவும். ஈத்துக்க னெல்லாம் படுத்துத்தான்கின. இரவில் சஞ்சரிக்கும் ஈத்துக்கள் இங் கும் அங்கும் உலாவிக்கொண்டிருந்தன, கீதூவரீமக், கீதூபகாரீ, அகவந்தாமா ஆவரும் ஏக்கங்கொண்டு ஆலமரத்தையுட்காந்தா ர்கள். அதிக பராக்ரமசாலிகளும், காமாணபடுக்கையில் துக்கமில் லாமல் படுக்கத்தக்கவர்களுமான கீதூபர், கீதூவரீமனிருவரும் தரை யின்மேலே படுத்துக்கொண்டு தூங்கினார்கள். துரோணபுத்திரனா டிய அகவந்தாமக் மாத்திரம் கோபத்தால் மனங்கலங்கிப்பாம்பு போலச் சிறிக்கொண்டு துக்காமல் விழித்திருந்தான். பவங்கர மனை வனத்தை நாலாபக்கத்திலும் பார்த்துக்கொண்டிருந்தபொ ழுது அகோகம் காகங்கள் தங்கியிருந்த ஒரு ஆலமரம் கண்ணுக்கு த்நீதோன்றியது. காகங்கள் உட்படங்குட்டமாய் வந்து அதின் கிளை களில் தங்கிச் சுதமாய்த் தூங்குவது வழக்கம். அப்படி பவவகள் கீர்விசாரமாய்த் தூங்கிக்கொண்டிருந்தபொழுது செம்பட்டயர்ண மான குருசரீரத்தையுடைய ஒரு பெரிய கோட்டூரன் பவங்கர மாயும் கர்ணகமேமாயு மிருக்கிற சப்தத்தைச் செய்துகொண்டு அந்த ஆலமரத்தை கோக்கிவந்து, அதில்புருந்து, கிளைக்குக்கிளை தாவி, பவவகளில் தூங்கிக்கொண்டிருந்த காகங்களில் சிலவற்றின் நெருக்கி ஒடித்ததும், சில காகங்களின் கழுத்துகளையும் கால்களையும் முறித்தும் சின்னாபின்னப் படுத்திவிட்டுக், காகங்களெல்லாம் கைகாழ்முறித்து ஆலமரத்தைச்சுழி விழுந்துபடும்பகைத் கண்டு சந்தோஷத்தா விதுமாந்திருந்தது. இந்த மாதிரியாக கோட் டூரன் செய்ததைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்த அகவந்தாமக் "எனது மெய் சந்துருக்களை விலகிதமாக இரக்காலத்தில் சங்கரித்து விடு கிறேன். நேர்வழியில் புத்தம்பண்ணினால் பாண்டுவர்களை ஆயிப் பது சந்தம்; ஆகையால் இவசாலிகளான அவர்களைக் கட்டமாப்பத் தான் கொல்லவேண்டும். துரியோதனன் மூன்றால் அகவந்தாமை கொல்லவேண்டுமென்று பிரதிக்ஷையுப்பண்ணிடுகக்கிறேன்; நேர்வழி யில் சண்டைசெய்தால் எனக்குப் பிராணபாயம் வந்துவிடும். தந்தி

மாமல் புத்தம்பண்ணினால் சத்துருக்களையும் கொல்வதாய், ஆயத்
தையும் பெறலாய், சூதத்திரிய தர்மத்தைப் பதுகரிக்கிறான். கண்
தளங்களையும் நிந்திக்கப்பட்ட காரியத்தைச் செய்தால்தான் சத்துரு
களும் பண்ணவேண்டும்; பாண்டனர்களும் துரோகனாகி விஷயத்தில்
அக்ரமஞ்செய்திருக்கிறார்கள். சத்துரு சைனியல் க்காத்திருக்கிற
பொழுதும், ஆறு முதலியவற்றைத் தான்மென்பொழுதும், சர்ப்பி
ட்டுக்கொண்டிருக்கும் பொழுதும், பிரயாணம், போரும்போதும்,
ஊருக்குள்ளே தளையும்போதும், அர்த்தநாத்திரியில் படுத்துத்
தூங்குகிறபோதும், இரணகளத்தில் ஆயுதத்தை வெறித்திருக்கும்
போதும், துணைபலமில்லாம விருக்கும்போதும் சத்துருக்களைக்
கொல்லலாம் என்றுபெரியோர்களும் சொல்லியிருக்கிறார்கள். ஆகையால்
தூங்கிக்கொண்டிருக்கிற சத்துருக்களை நாம் கொல்வது புத்
தம்” என்று தீர்மானம் பண்ணிக்கொண்டு, தூங்கிக்கொண்டிருக்கிற
கீதபர், கீதவரீமனியர்களை யெழுப்பி, ஒரு முகூர்த்தனாலம் யோச
னைபண்ணிப், “பார்த்தீர்களா! பல்சாலையான துரியோதனனிறந்து
விடக்கொண்டான்; அற்பர்களான பாண்டவர்கள் அவனைக்கொன்றுவிட்
டார்கள்; கெஞ்சுகிறக்கமில்லாத பீமசேனன் துரோகனாகத் தலை
மேலே காலையவத்தானும். ஆகையால் நிராத்திரியில் பாண்டவர்
கூட்டாரத்துக்குப் போய்ச்சுகமாய்த் தூங்கிக்கொண்டிருக்கிறவர்களை
நானுக அல்லிரசஸ்திரங்களாலே கொன்றுவிடலாம்” என்றுசொ
ன்னான். அதுகேட்ட கீதபாசாரியர், “அப்பா தூங்குகிறவர்களையும்,
நிராயுதபானிகளை யிருப்பவர்களையும், வாகனமில்லாதவர்களையும்,
கொல்வது தர்மமல்ல; இத்தச்செய்தை உலகத்தினும் புகழப்படா
து. ஆகையால் நான் சொல்வதைக்கேள்; அக்ரமஞ்செய்யாதே;
கீதநாட்டியன்; பதிலிததைபான காத்தீரீ, விஜயன் முதலியவரைக்
கண்டுகேட்டோம்; அவர்கள் சொல்லுகிறபடி செய்வோம்” என்று
சொல்ல, “இதயத்தாயா, “மாமா! பாண்டவர்களெல்லாரும் என்
தத்தைப்பக்கபடமாகக்கொன்றது என்மர்மம் தானாகளை நம்பும்
போல்அதுக்கிறது. கீதட்டதுவிலகல் நான் துரோகனைக் கொன்றே
னென்று இளங்குளுக்கு முன்னாலே சொல்லிக்கொண்டதை நானெ
ப்படிக்கேட்பேன்? மாமா! இந்தப்பாண்டவர்கள் நிற்கலும் அது
வந்தவன் சாஷர்களும் பார்த்துக்கொண்டிருக்க அவிபாலம் பண்ணி
ருக்களே? அது உமக்குத்தெரியுமா? கீதட்டதுவிலகல்-நிராயுத
பானியுமிருக்கிற எந்தவெப்பினக் கொல்லவில்லையா? சத்துரு

மரபுள்ள பீத்தகி கிள்ளியும் சூதுதக்கையுமெறித்த சீராயுதரவிரி
 க்கையில் சீகண்டகையு முன்னிட்டுக்கொண்டு அஹுனாக் கொண்
 கிள்ளியா? இந்நேமாதிரியாக மந்தவர்களுக்கும் உபபாஸங்க் கொண்
 கிள்ளியா? அப்படியே காணும் இராத்நிரியில் துங்கிக்கொண்டிருக்க
 நெயர்க்கிளக் கொன்றேருவேன்" என்ற சொல்லிக்குறிகதைய
 இராத்நிரில் பூட்டிச் சந்தருகிருக்கிற விபத்தையோக்கிப் புறப்பட்டுப்
 போனான். சீதவியகி, சீதபி இருவரும் கூடப்போனார்கள்.
 அப்பொழுது கூடாத்தகுந்தான்றிருந்த ஐயங்கொண்டவரும் துங்கி
 க்கொண்டிருந்தார்கள். அவைத்தாமக் கூடாதுவாசலில்போய்க், கரு
 னாநீதியான பரமசிவனைத் தியானித்த ஒரு அகலமான கத்தியைப்
 பெற்றுக்கொண்டு, சீதவியகி, சீதபாசாரீயிருவரையும் வாசலிலே
 வைத்துவிட்டுத், தான்கண்ணேபுருத்த, கத்தியைச் சுழற்றிக்கூடா
 முடியக்கற்றியந்த சீத்கூடலுங்கொண்ட கூடாத்தகுப்போய்
 அங்கே பதவில் சங்கடசெய்த சோமத்தான் கைமாய்த்துக்கிக்கொ
 ண்டிருக்கிற சோகனின் மத்தியில் வெள்ளைநிறமான பிக்கை
 யில் பித்துத்தாண்டின சீத்கூடலுங்கொண்ட தன் காணாதுகைக்க,
 அவன் பிக்கையை விட்டெழுந்திருந்த கண்ணாவிழித்த எதிரில்
 அவைத்தாமக் நின்றுகொண்டிருந்ததைப் பார்த்தான். பகவானியான
 அவைத்தாமக் அவன் தலைமேலாகப்பிடித்துக்கொண்டே கசக்கிப்பூ
 யில் தள்ளிவிட்டான். சீத்கூடலுங்கொண்ட தன் கைத்திரையாமதும்
 பரமசிவனாயிருக்கப்படியிருந்தும் துண்டஞ்செய்யாமல் கம்மாயிருத்
 தான். அவைத்தாமக் சீத்கூடலுங்கொண்ட மார்பினேகாணவைத்து
 மிதித்துக்கொண்டு கிள்ளாவிவால் கழுத்திலேகட்டி, அவன் கைதக்
 கைத இழுத்துக்கொண்டு வந்து, ஆட்டை அறுப்பதுபோல அறுத்
 துவிட்டான். அப்படியே யுதாக்கிய உத்தமோஜா, சீகண்ட, தரோ
 பதியின் புத்திரர்களுடைய உபபாஸ்டவர்கள், மிருத்த கோமர்கள்,
 இவர்களுக்கும் சீத்கூடலுங்கொண்ட எல்லாக் கோளத்தினையும் மெ
 ட்டி பெரித்தான். அவைத்தாமன்கூப்பயத்த வெளியிலேகொண்டவன்
 களை வாசலிலிருந்த சீதவியகி, சீதபாசாரீயாரிருவரும் பிடித்து
 அடித்துக் கொண்டு பமஸிட்டுக்கு அதிரிகளையனுப்பி விட்டார்
 கள். மற்றா, பகவான்களான மூவரும் பாண்டவர்கூடாத்ததை மீட்டு
 படியாக அதித்து வாசம்மாண்டப் பிரதயகாலத்தில் கைகமிகுப்பது
 போன அத்தக்கூடாக்கத்தன் குறியமாய்விட்டன. இப்படிப் பழங்க
 கையின் கூடாத்தகையிட்டு வெளிப்பட்டு, பாண்டவர்கூக்குப்ப

ந்து கொடுக்கி அதிவேகமாய்த் தவித்தனியே பிரிந்து ஒடிப்போனார்கள். அகவந்தரையே ரேவா கதிக்ஷேர போய்ச்சேர்ந்தான். அங்கிட்டுத் திலை புண்ணியசகலகண்ணப் பேசிக்கொண்டும், வேதவிகாரம், செப்துகொண்டும் தபசிரிஞ்சுந்த முனிவர்கள் அகவந்தரையுடைய கெட்டசெய்கையைத் தங்கள் போகபலத்தால் தெரிந்துகொண்டு, அவனைப்பார்த்து, “ஐயா! உம்மைப் பார்த்ததினாலேயே பெங்களூருக்குப் போய் வரும்; உம்மீழாடு பேசினால் பதினாறாம் பிரம்மஹத்தி தோஷம் வந்துகிடும்; ஆகையால் இந்த ஆசிரமத்தில் நில்லாமல் ஒடிப்போம்.” என்று சொல்லக்கேட்ட அகவந்தரையே வெட்டுப் பட்டு, முனிவர்களிருக்க அந்த ஆசிரமத்தை விட்டுப் போய் கங்கை முதலான தீர்த்தங்களில் ஸ்நானம் பண்ணி அங்குள்ள மஹாத்மா வான பிரமணம் எனவே நிந்திக்கப்பட்டுக் கடைசிபாகப் பிராயச் சித்தம் பண்ணிக்கொள்ள விரும்பிப், ஷங்கரரீரடிநீர் தபசுபண்ணிக்கொண்டிருந்த வியாசரைக்கண்டு, பக்தியுடனே நமஸ்காரம் பண்ணிச் சரணமடைந்தான். வியாசர் அவனைப்பார்த்து, “நீ தூங்குகிறவர்களைக் கொன்ற மஹாபாபி; உன்னோடு பேசினார்கூட என்னுக்குப் பாபம் வந்துகிடும்; இந்த ஆசிரமத்தில் நில்லாதே; ஒடிப்போ.” என்று சொல்ல, அகவந்தரையே; “ஐயா எல்லாரும் என்னை நிந்திக்கொண்டு நானும்மைச் சரணமடைந்தேன் நீரும் இப்படிச் ‘சொல்லிவிட்டா’ வெண்கடர்கதி? நான் செய்த பாபநிலர்த்திக்கு ஒரு பிரயச்சித்தம் எல்லாந்தெரிந்த நீரே விதிக்கவேண்டும்.” என்று பிரார்த்தித்தான். அப்பொழுது அவர் வெகுசொல்லிப்பாணம் பண்ணித், “துரோணபுத்திரேனே கேளு; இந்தப்பாபத்திக்குப் பிரயச்சித்தம் ஸயிருதியில் கிடையாது; ஆனாலும் ஒரு உபாயம் சொல்லுகிறேன். தட்சிணசமுத்திரத்தில் விளங்குகின்ற முத்தியைக் கொடுக்கும்படியான இராமச்சந்திரசூரகேரடிவென்ற பாபநாசனமான ஒரு புண்ணியதீர்த்த மிருகத்தை; அதில் ஸ்நானம் பண்ணுகிறவர்களுக்குப் பிரம்மஹத்திபாதிசகல பாபங்களும் ஒழிந்து துர்ச்சொற்பனம், நரகதூன்பம், அநாவமிருத்தியு, தாரித்திரியம் இவைகள் விலகி, ஆயுசு, சாந்தி, தாந்தி, சித்தசாந்தி, விஜயம் முதலான பலகளைக்கொள்ளலாம் உண்டாகிச், சர்வபிஷ்டமும் கைகடிக் சொர்க்கமும், மேட்சமும் சித்திக்கிறது. அப்பேர்ப்பட்ட தனுஷ்கேரடியில் ஒருமாசகாலம் நான் தவறாமல் ஸ்நானம் பண்ணுவாபாலும் ஸூப்தமாண தோஷத்தினின்றும் விட்டுநீ பரிசுத்தராயாய் நான் சொன்னதை உடனே கேளு.” என்று சொல்ல, அகவந்தரையுடைய தனுஷ்கேரடிபோய்ச் சேர்ந்து ஒருமாசகாலம் சங்கப் பூர்வமாக மூன்றுவேளையிலும் ஸ்நானம்

பண்ணி; இராமநாதரைத் தரிசித்துவந்தான். மூப்பதாம் 'நான் ஸ்ரீராமனம் பண்ணிப் பஞ்சாட்சரத்தை ஜபித்து உபவாசம் பண்ணி, இராத்நிரியில் இராமநாதர் சன்னிதியில் கண்ணிழித்துக்கொண்டிருந்து, பொழுது விடிந்தவுடனே சங்கற்ப பூர்வமாகத் தனுக்கோடியில் ஸ்ரீராமனம் பண்ணி; இராமநாதரைப் பத்தியோடு சேவித்துத் துதித்து, ஆனந்தக் கண்ணிப்பெருக, இராமநாதருக்கு முன்னிலை காத்தனம் பண்ணினான். அப்பொழுது பகவான் பிரசன்னராய் அவனுக்கெதிரில்தோன்ற, அகவந்தாமன் துதிக்க ஆரம்பித்தான்.— “கருணைக்கடலே! தேவதேவேசா! சங்கரா! ஆபந்தாகிர சமுத்திரத்திலே முழுணைவர்களுக்கு ஓடம்போன்ற திருவடிபுடைப மஹாதேவா! தூர்ஜடி! நிலேசதேவா, உமாகாந்தர, கிருபாட்சா, சந்திரசேகரா, உமக்கு நமஸ்காரம் நமஸ்காரம்; மிருத்தியுஞ்செயா, திரிணைத்திரா, பார்வதிபதி, திரிபுரஸம்ஹாரா, சம்பூ, பிராகபானீ, திரிபம்பகா, வந்தனம் வந்தனம்; அநந்தன் முதலான மாஹாநாதன் களை ஆபரணமாக அணிந்த ரூபானீ, கங்காதரா, மிருடா, அவ் வார, பாபக்கட்டிலேயிருந்து என்னைக் கிருபாகடாட்சத்தினாலே விடுவித்துக் காப்பாற்றிப் பருளவேண்டும்.” என்று துதித்த அகவந்தாமனைப் பார்த்து மஹாதேவன் சந்தோஷப்பட்டு, “அகவந்தாமா! தனுக்கோடியில் ஸ்ரீராமனம் பண்ணினதினும் உனக்கு ஸூப்தமான தோஷம் நீங்கிப்போய்விட்டது. நான் பிரத்தியட்சமாயிருக்கும் பொழுது உனக்கு எதுதான் துர்ப்பம்? உனக்கெட்டமான 'வரத்தைக்கேள்” என்று சொல்லத் தரேனாபுத்திரனுடைய அகவந்தாமனும், “மேஹசுவரா! உம்மைத் தரிசித்தமாத்நிரத்திலே நான் இரு தார்த்தனாய்விட்டேன்; பரபிசன் கோடி ஜன்மம் எடுத்தாலும் உம்மைக் காணமாட்டார்கள்; ஆகையால் உம்முடைய சரணாகித் தங்களில் அசஞ்சலமான பத்தியொன்றே எனக்குவேண்டும். இந்த வரத்தையே நான் கிரஹிப்பேன்.” என்று சொல்ல, மஹாதேவன் அப்படியே யாகட்டுமென்று சொல்லி அகவந்தாமன் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும்பொழுதே அந்தர்த்தானமாய்விட்டார். அகவந்தாமன் கோடிதீர்த்த ஸ்ரீராமத்தினாலே பரிசுத்தான பிறகு மஹரிஷிகளெல்லாரும் அவனைப் பரிசுத்தனென்று அங்கீகாரம் பண்ணிக்கொண்டார்கள். கேளுங்கள் முனிசுவர்களை தரேனாபுத்திரனுடைய அகவந்தாமனுக்குப் பரபரிவந்திசெய்து பரிசுத்தத்தைக் கொடுத்த தனுக்கோடிமகிமையை யுக்களுக்குச் சொல்லி விட்டேன். இந்த அத்தியாயத்தைப் பத்தியுடனே படிக்கிறவரும்

கேட்டுவரும். சகல பரபங்கையும் உதறிவிட்டுச் செவ்வகம் போய்ச் சிறப்புடனே வாழ்த்திடுப்பார்கள்.

மூப்பத்தோராவது அத்தியாயம்
முற்றும்.

மூப்பநிண்டாவது

தனுக்கோடியில் ஸ்நானம் பண்ணித்
தர்மமகுப்தன் பைத்தியம் நீங்கின

அத்தியாயம்.

கேளுங்கள் காமிகாரணிபவர்களே ! தனுக்கோடியின் மகிமைபை வின்னமும் உங்களுக்குச் சொல்லுகிறேன், கிரத்தையுடன் கேளுங்கள். பூர்வகாலத்தில் சந்திரவம்சோற்பவனான நத்தன் என்கிற மஹாராஜாவானவர் தர்மத்தோடு காதுசுழுத்திரத்துக்குட்பட்ட பூமியை ஆண்டுவந்தார். இப்படி யிருக்கையில் அவருக்குத் தர்மகுப்தன் என்கிற பிள்ளைபிறந்து, இராஜ்யபாரத்தை வகிக்கும் வயிதவந்தபோது, கந்தமஹாராஜாவானவர் இராஜ்யத்தைப் புத்திரன் கையில் ஒப்புகிறதவிட்டு, இந்திரியங்களை நிக்ரகம்பண்ணி ஆகாரத்தை ஒடுக்கித், தபகபண்ணுவதன் காகத் தபோவனம் போய்ச்சேர்ந்தார். பிறகு தர்மத்தையும் நீதியையும்நீக்கவனான தர்மகுப்தன் பலவிதமான யாகங்களைச் செய்து, இந்திரன் முதலான தேவர்களையும், தனம் பூமிகளைக் கொடுத்துப் பிராமணர்களைபுஞ் சந்தோஷப்படுத்தித் தர்மமாய் இராஜ்யபாரம் நடத்திக்கொண்டு வரும்போது, பிரகலாக்ஷனாலும் தந்தம்வருண ஆசிரமகிரமத்தவருமனும், சோராதி பிடைகளில்லாமனும் காமாய் வாழ்த்திருந்தார்கள். இப்படியிருக்கையில் ஒருகால் தர்மகுப்தன் குதிரையேலறிக்கொண்டுபோய் அடையவதந்தாகக் காட்டுக்குப்போய்த் திருக்கையளவளிக்கொண்டிருக்கின்ற தமாளம், தாலம், இந்தாலம், குரலம் முதலிய விருட்சங்களடங்கி, சிங்கம், வியாத்திரம்முதலான யிருவகங்களோடு பயங்கரமாயும், தடாகங்களில்தாமரை, செங்கழுநீர், அக்ஷி, நீலே

நீபயம் முதலிய பல்களில் மதுவையுண்டு மயக்கிவிட்டதும் கூண்
 கேளின் சீக்கரத்தொனியானது திகழ்மணவும் பரவவும், தவம்
 புரியும் தபோதனர்கள் நிறைந்திருப்பதுமான அந்தக் காட்டிலே
 சுற்றித்திரிந்து கொண்டிருக்கையில் சூரியன் அஸ்தமனமாய்,
 திக்குகளெல்லாமிருளும்படி. பிராத்திரி வந்தது! இராஜனும் சாயம்
 சந்தியமூடித்து ஸேதமாதாவாயே காயத்திரியை ஜபித்து, கரடி
 சிங்கம் முதலிய மிருகக்களால் துன்பமுண்டாகுமோ வென்று பய
 க்து ஒருமரத்தின்மேலேறி யுட்கார்ந்திருந்தபோது, சிங்கத்தைக்
 கண்டு பயந்து ஒடிவந்த ஒருகரடியானது அந்த மரத்தின்மேலேறி,
 மறுபல பரக்கிரமசாலிபான அந்த ராஜைவைகண்டு, “ஐயா, நீர்
 பயப்படாதேயும்! ஒரு பெரியசரீரத்தையும், தெற்றுப்பய்யும்
 உடைய பஸ்முன்ன ஒருசிங்கமானது என்னை மீரட்டிக்கொண்டு
 வந்து இந்த மரத்தடியி லுட்கார்ந்திருக்கிறது. இராத்திரிமுன் பா
 தியில் நான் விழித்துக்கொண்டிருந்து உம்மைக் காப்பாற்றவி
 தேன். பின் பாதிரிசரீரத்திலிழித்துக்கொண்டிருந்து என்னைக் காப்
 பாற்றும். இப்படி பிராப்போதைக் கழிப்போம்.” என்று சொல்
 விற்று, அரசனும் “அப்படியே யாகட்டும்” என்று சொல்லிவிட்டுத்
 துங்கிக்கொண்டிருக்கையில் சிங்கம் கரடியைப்பார்த்து, “ஓ கரடி
 யே, துக்குறி இராஜனை வென்னிடம் தள்ளுகிறேன்” என்று சொ
 ல்ல, தர்மத்தெரிந்த கரடியானது சிங்கத்தைப் பார்த்து “ஏ மிரு
 தேந்திர! உனக்குத்தர்மம் தெரியாது; நம்பினவர்களைக் கையிட்டு
 டவர்க்கு மறுகவுட்டங்கள் கேசிகென்றன. மித்திரத் துரோகிக
 ளின் பாபம் பதினாறாம் யாகம்பண்ணினானுள் தீரது பிரம்மமறத்
 தியாதி பாபங்களுக்கு ஒருக்கால் பிராயச்சித்தமிருந்தாலும் இரு
 க்கலாம்; நம்பிக்கைத் துரோகம்பண்ணினவன் பாபமானது கோடி
 ஜன்மம் எடுத்தாலும் நசிக்கெறதில்லை. சிங்கமே! மறுமேருமையை
 க்குட எண்பாரமாக நனைக்கவில்லை; கிகவாச காதகத்தையே நான்
 பாரமாக நனைக்கிறேன்.” என்று தர்மோபதேசம்பண்ணச் சிங்கம்
 சம்மா விருந்துவிட்டது. பிறகு நடுமதுந்த ராஜன் விழித்திருக்க, கர
 டி துள்ளிப்போனது, சிங்கம் அரசனைப் பார்த்து “கரடியைக் கீழே
 தள்ளுகிறேன்” என்று சொல்ல, அரசன் தன்மடியில் நனைப்பதைத்
 துக்கொண்டு படுத்திருந்த கரடியை ஆலோசியாமல் தள்ளிவிட, கரடி
 தெய்வாகுலத்தினாலே நகல்களால் மாக்கிவிடப்படப் பிடித்துக்கொ
 ண்டு, கீழேநிறாமல் தப்பித்துக்கொண்டு, அரசனிடம் வந்து, “ரா
 ஜனே, நான்மிருகுருவத்தில் பிறந்ததயானகவுட்டின விற்றெரிவி; காம

குதியானதால் கரடி ரூபங்கொண்டிருக்கிறேன். குற்றமற்ற என்னைத் தள்ளிவிட்டபடியால் நீ உடனே சித்தப்பிரமை பிடித்து வரவெல்லாம் திரியக்கூடாது.” என்று சபித்து, சிங்கத்தைப்பார்த்து, “ஏனெனினும் நீ பூர்வஜன்மத்தில் குபேரன் மந்திரியாகிய பந்திரகன் என்ற பசுவன். நீ குருகாலத்தில் இமயமலைக்குவந்து கௌடமருகைய ஆசிரமத்துக்குச் சமீபத்தில் உன் மந்திரியேயே கூடி, கன்னியாக் காமலினை பண்ணிக்கொண்டிருக்கையில், கௌடமர் சமீபத்துக்காக ஆசிரமத்தைவிட்டு திடீரென்று வெளியில் வந்து, நீ நிர்வாணமாக இருப்பதைப் பார்த்துக் கோபங்கொண்டு, ‘என் ஆசிரமத்தில் நிர்வாணமாகக் காணப்பட்டபடியால் நீ சிங்கமாய்ப் போகக்கூடாது.’ என்று சபித்தபடியால் நீ சிங்கமானாய். நான் இவ்வகளை வெந்தபொய்மையால் தெரிந்துகொண்டேன். குபேரனும் அவனுடைய வேலைக்காரர்களும் தர்மசிலைகளாயிருக்கையில் நீ மட்டும் ரிஷியாக இருக்கிற என்னைத்துன்பப்படுகிறாய்.” என்று சொன்னவுடனே சிங்கமானது தன் சிங்கரூபத்தைவிட்டு பசுவரூபமடைந்து, நியானகாஷ்டனாப் பார்த்து சுவாமி! இப்போது நான் என் பூர்வோத்தரம் எனக்குத் தெரியவந்தது. கௌடமர் சபிக்கையில், ‘கரடி ரூபமாக இருக்கிற நியானகாஷ்டரோடு உனக்குச் சமவாதம் கேரிமும்போது சிங்கரூபமொழிந்து யட்சரூபம் வரும்.’ என்று சொல்லி யிருந்தான். பிறகு இஷ்டமான இடத்துக்குப் போகக்கூடிய நியானகாஷ்ட மஹரிஷியும் தமக்கிஷ்டமான இடத்துக்குப் போய்விட்டார். அந்த மஹரிஷியின் சாபத்தால் பைத்தியம் பிடித்த நரேருப்பருகி தன்னுள் போனான். மந்திரிகள் அவன் பைத்தியகாசனா திருப்பதைக்கண்டு, அழகான ரேவாகதிக்கலையில் தபம் பண்ணிக்கொண்டிருக்கிற அவனுடைய பிதாவ்விடம் அழைத்துக்கொண்டு போய் விட்டு, ‘உமது புத்திரனுக்குப் பைத்தியம் பிடித்திருக்கிறது.’ என்று சொன்னார்கள். அவனும் சமசாரத்தெரிந்து தன் குமாரனை வலுத்துக்கொண்டு விஜயினி முனிவரிடத்துக்குப்போய், கடந்த சமசாரத்தை வாதியோடந்தமாகத் தெரிவித்து, ‘சுவாமி! என் புத்திரனுடைய பைத்திய நீங்குவதற்கு ஒரு உபாயம் சொல்லியருளவேண்டும்.’ என்று பிரார்த்தித்தான். முனிசிரேஷ்டரான

ஸ்ரீமதீசுவர அரணைப்பார்த்து, “தீமாவகாஷ்டகுடைய ஸபத்தரால் வந்த ஸடத்தியம் நீங்குவதற் கோருபாயம் சொல்லுகிறேன். தட்சிண சமுத்திரத்தில் புண்ணியமான சேதுவில் தனுக்கோடிபென்று பிரசித்தமான உத்தமதீர்த்தமொன்றிருக்கிறது. அது பரித்திர மானவகளுக்குக்கெல்லாம் பரித்திரமாயும், மங்களமானவகளுக்குக் கொல்லாம் மங்களமாயும், சுகுடிகித்தமாயும், பிரம்மஹத்தியாதி பாபங்களை பெல்லாம் சேதித்துப் பரிசுத்தமாக்குகிறதாய்மிருக்கிறதீர்த்தம். அதில் உமது புத்திரனை ஸ்ராவணஞ் செய்வித்தால் ஸபத்தியம் நீங்குவதில் ஆகோபனாகியும்.” என்ற ‘ஸ்ரீமதீசுவர சமஸ்சரித்து, நத்தந தன் குமாரனைத் தனுக்கோடிக்கவழத்துக் கொண்டுபோய் ஒருமரசகாலம் சிவமத்தேவடி ஸ்ராவணஞ்செய்வித்த உடனே அவனுக்குப் ஸபத்தியம் நீங்கிப்போயிற்று. நத்தனும் பத்தி பூர்வமாகத் தானும் ஸ்ராவணம்பண்ணி ஒருநாளிருந்து கிருபாமூர்த்தியாயும், சரம்பமூர்த்தியாயுமிருக்கிற ஞானாதாரைச் சேவித்துத் தன் புத்திரனிடம் செலவுபெற்றுக்கொண்டு தபோவனம்போய்ச் சேர்ந்தான். தர்மகுப்தனும் பிராம்மணர்களுக்கும், இராமநாதருக்கும் பத்திபூர்வமாக அநேக திரவியங்கனையும், துரணியங்கனையும், பூமிகனையும் கொடுத்து, மந்திரிகேஷோடுகூடப் பட்டணம்போய்ச் சேர்ந்து சத்துருக்களில்லாமல் பரம்பரைபாகத் தனக்குவந்த இராஜபந்தத் தர்மமாக ஆண்டுகொண்டுவந்தான். உன்மத்தம், அபஸ்மாதம், பிசாக முதலியவற்றால் வருத்தப்படுகிறவர்கள் - இதில் ஸ்ராவணம்பண்ணினால் அவைகளுடனே நீங்கிப்போகும். இதுசத்தியம், சத்தியம். தனுக்கோடி தீர்த்தத்தையகிட்டு வேறு தீர்த்தங்களைத் தேடிப்போகிறதானது கையிலே இருக்கிற பகலின்பாலைவிட்டுக் கள்ளிப்பாலைத் தேடிப்போகிறது போலிருக்கிறது. எந்த ஜலத்திலாவது ஸ்ராவணம்பண்ணும்பொழுது தனுக்கோடி பென்று மூன்றுதரம் உச்சரிக்கிறவர்களுக்குப் பயம்பதவி விகடத்துகியும். கேட்டவுடனே பிரம்மஹத்தி, ஸ்வர்ணஸ்தேவாதி பஞ்ச மஹாபாதகங்களையும் வகிக்கச் செய்கிற தீமத்துடன் கதையை யுங்களுக்குச் சொல்லிகிட்டேன்.

முப்பத்திரண்டாவது அத்தியாயம்

முநிந்த.

மூப்பத்துமூன்றாவது

தனுக்கோடியில் ஸ்நானஞ்செய்து

பராவசு என்ற பிராம்மணன் பிதூர்

ஹத்திதோஷம் தீங்கின

அந்நியன்

கேளுங்கள் முனிவர்களே! அற்புதமாயும் இரகசியமாயும்
கேட்கிறவர்களை பெயர்லாம் பரிசுத்தப்படுத்துவதுமான தனுக்
கோடி வைபவத்தை மறுபடியும்மெடுத்துச் சொல்லுகிறேன். பூர்வ
காலத்தில் பிரஹத்யும்நன் என்கிற மஹாபலமான சந்திரவாத்தி நரந்
கடங்குழந்த பூமியைப் பரிபாலனஞ் செய்கிறபொழுது சுத்திரயா
தஞ்செய்யத்தொடங்கினான். அதில் பரமதர்மீசராயும், மஹா வித்
தவானாயுமிருந்த ஸரப்பியன் என்ற முனிவர் ஒருவரிருந்தார். அவ
ருக்குப் பராவசு, அரிவாலக, என்று இரண்டு குமாரர்களிருந்தார்கள்.
அவ்விருவரும் ஆறு அங்கங்களோடு கூடிய வேதங்களுக்கும், சிரேஸ
தன்மார்த்த விதிகளுக்கும், கருநீ செய்க வைசேஷித்தையும்,
ஸஜயீனி செய்த பூர்வமீமாம்ஸையும், கலோகி செய்த ஸாக்ஷித்தையு
ம், வியாசர் செய்த உத்தரமீமாம்ஸை அல்லது வேதார்த்தத்தையு
ம், நேகதயீ செய்த நிபரயசாஸ்திரத்தையும் பதங்கலி செய்த
யோகசாஸ்திரத்தையும், பாணினி செய்தவிபாகரண சாஸ்திரத்தையு
ம், மதுவாதிகன் செய்த ஸ்மிருதிகளையும், கற்றுணர்ந்த தேர்த்த
வர்களையும், அகனினிதேவர்களைப்போல அழகுந்நவர்களையு
மிருந்தார்கள். அவர்களைப் பிரஹத்யும்னராஜன் தன்பாகத்தை
விநாயேந்திரிவைக்கும்படி கேட்ட, அவர்கள் தங்கள் பிதாவின்
அனுமதிபெற்று பாசகளைக்கு வந்தார்கள். ஸரப்பியர்மரத்திரம்
முத்தமருமகளோடு ஆகிரமத்திலிருந்தார். அந்த இரண்டு
சகோதரர்களும், சந்திரவாத்தை மந்திராஜத்தித ஸோபங்களில்
லாமல் கடத்தியருவாகவில், அரசனானவழக்கப்பட்ட கலிங்கர்,
கேனதயீ, அந்நி, ஜாபாவி, காசியபி, கிருது, நட்சி, புலங்கிபி,
புலகி, நாரதர், யார்க்கக்டெயர், உதார்த்தி, விசுவாதித்தி, பாச
கா, துத்தி, பிசுது, ஸாய்கி, விசுத, நேனகி முதலான சிலர்

கவர்த்தன் எல்லாரும் கணக்கில்லாத கிஷ்கிந்திரி கிஷிபர்க்கோடும் வந்தார்கள். நீதிநித்திரைகளிலிருந்து சதாநம்பலங்களைவிட அரசர் குறும், கவசிய குத்திரத்தையும், பிரமசாரிகள், கிருகஸ்தர்கள், வரணபிரஸ்தர்கள், சந்திரபாகங்களைய சாது ஆச்சிரமிகளும் யாகத்தாக்கு வந்தார்கள் வந்த சிவசுந்தரர்களை அர்க்கிய பரத்தியாதினாதுபார்த்து, மற்றவர்களுக்குத் தக்கபடி யுபகாரஞ்செய் துள்ளாராருக்கும் ஷட்ரீஸோபநாமாய்ப் போஜனமளித்து, வந்திராபரணங்களுக்கொடுத்து, வெருமாணஞ் செய்தார். ஷர்ப்பிய புத்திரர்களைய பராவக; அர்வாக இருவரும் யாகத்தை முறைதவிர்த்து, தவறுதலுடையார்த்த ரிஷிசனோல்லாரும் சபாக என்று கிரகம்பஞ்சு செய்தார்கள். முன்னவது யாகமமுடிந்ததும் மூத்தவனான பராவக என்பவன் கில காரியங்களை முடித்துவிட்டுக் கிருககிருத்தியம் பார்த்தவருவாதற்காகத் தன் ஆச்சிரமம் போனான். அந்த ராத்திரி காஸத்திலே ஷர்ப்பியர் மான்தோலிப் போர்த்தாக்கொண்டு வணத்திலே உலாவிக்கொண்டிருந்தார். இருண்டராத்திரியில் பராவகவான வன் வழிபட்டந்திராமந்தாலும், நித்திராமங்கத்தாலும் மயங்கி, மான்தோல் போர்த்திருந்த தன் தகவதையப் பார்த்துத் தன்னைக் கொல்லவரும் விருடமென்று நினைத்து, அவரைக்கொன்று விட்டான். பிறகு மிட்டப்போய்ப் பார்த்துத் தன் பிதாவென்றறிந்து தன்னை மறந்து அழுது பிரேதகாரியத்தை முடித்து மறுபடியும் அரசரது கடய பரகாலிக்கு வந்து தன் தம்பிக்கு கடந்த காரியத்தைச் சொன்னான். அவனும் மிகுந்த ஹக்கமடைந்தழுதான். பராவக என் பவன் தம்பியைப்பார்த்து, “அப்பா இராமன் பெரிய யாகஞ்செய் பத் தொடக்கிடுக்கினார். இதை கடத்துவதற்குப் பாலனாகிய உன் னும் முடியாது. நான் மிகுமேலென்று சந்தேகப்பட்டுத் தகப் பனைக்கொன்றானால் எனக்குப் பிரம்மஹத்தி தோஷம் வந்திருக்கிறது. அதற்கு அவசியம் பிராயச்சித்தம் செய்துகொள்ளவேண்டும். நான் ஒருவனுடையிருந்து யாகத்தை நிறைவேற்ற முடியுமாயினால் நான் செய்யவேண்டிய கிரதத்தை நீ செய்துகொண்டுவா” என்று சொல்ல, “அண்ணா! அப்படியே யாகட்டும். பிரம்மஹத்தி நீக்குவதற்கு நான் கிரதமிருக்கிறேன்.” என்று புறப்பட்டுப் போய்சிட்டான். பராவக அத்வர்யுயாககிருதது யாகத்தை “கடத்திவந்தான். அப்பொழுது தம்பியாகிய அர்வாவது பன்னிரண்டுவருஷம் கிரதமிருத்து, பிறகு யாகசாலிக்குவரத், தமையனாகிய பராவக அரசனைப் பார்த்து, “இவன் பிரம்மஹத்திசெய்தவன்; இவனை யாகசாலிக்கு

வெளியிலே தூத்திடவேண்டும். இவ்வாறிட்டால் பாகபண்
கிறப்போய்க்கிடும்” என்று சொல்ல, மஹாபாரதமும் தன்னை
க்கார்க்களால் துறத்தகையில் அவன் மஹாபாரதமே நான் பிரம்ம
“தூத்திடப்பெய்க்கிடும்; அண்ணாநான் செய்தார். அவருக்காக நான்
விரதமிருத்தேன். என்று சொல்லவும், அரசன் அனைத்தேளாமல்
தூத்திடட்டான். பிரம்மணர்களுக்கும் அர்வாவைவைச் சேர்த்துத்
சொல்லாமல் தன்னிடிட்டார்கள். உடனே அர்வாவை வாய்ப்புடி
க்கொண்டு நுழைவர்கள் கிறந்த தபோவனம்போய் சூரிய
தேவர்களாலுஞ் செய்பமுடியாத கடுமையான
தபசுசெய்தான். அவனுடைய தபசுக்கு மகிழ்ந்த உர்மசாட்சி
யும், இவச்சூனும், தேவசிரேஷ்டனுமாய் சூரியன் இந்திரன்
முதலான மகல தேவர்களையும் அழைத்துக்கொண்டும், தன் தேவ
கார்தியால் உலகத்தை விளக்கிக்கொண்டும், அவனுக்குமுன்
நோன்றி, அப்பா அர்வாவை தபசானும், பிரம்மசரியத்தானும்
ஆசாரத்தானும், வைதிகாதுஷ்டத்தானும், வேதசாஸ்திராதிபதி
லெனத்தானும் நீ மோகனவன். உன் தமயனான பராவை உன்னை
யவமானஞ்செய்து தூத்தியடித்தானும் நீ கோபங்கொள்ளாமல்
பொறுமையுடனே இருந்தாய். உன் தகப்பனும் பராவை கொன்
ருனே பொழிய நீ கொல்லவில்லை. அவனுடைய பிரம்மமூர்த்திக்
காக நீ விரதமனுஷ்டித்துமிருக்கிறாய்; ஆகையால் நான்கள் உன்
னைச் சிரேஷ்டனாக்கிக்கொண்டு அவனை விராகித்தாவிடுகிறோம்.
உனக்குப் பிரியமான விரதத்தைக் கேட்டுக்கொள் என்றார்கள்.
அப்பொழுது அர்வாவை “என் தந்தை மறுபடியும் உயிர்பெற்று
எழுந்திருக்கவும், நாம் இறந்தபோனவை அவாவிவாதிருக்க
வும் விரதஞ் செய்கிறோம்” என்று, என் சகோதரனுக்குப் பிரம்
மமூர்த்தி தோஷம் தீரவேண்டுமென்றும், பிரார்த்திக்கத்
தேவர்கள் அர்வாவை நீ கேட்டுக்கொண்டபடியே உன் தக
ப்பன் உயிர் பிழைத்தெழுந்திருப்பார். அவருக்குத் தான்
இறந்தபோனது ஞாபகம்வராத, பிரம்மணனாகிய தகப்பனைக்
கொன்றதனுண்டாய் பிரம்மமூர்த்தி தோஷம் உன் தமைய
னுக்கு வந்திருக்கிறது. தான் செய்த பஞ்ச மஹாபாபத்துக்குப்
பிறர் பிரயச்சித்தம் செய்துகொண்டான் அது தீராத, தகப்பனா
யைப் பிரம்மணனாகக்கொன்ற பிரம்மமூர்த்தி தோஷத்துக்குப்
பிரயச்சித்தம் மிக்கபாகவால் உன் தமையனுடைய பாபத்தீராத
தீர்த்தாகச் சொல்ல எங்களால் முடியாத, என்று தேவர்கள்

சொல்ல, அர்வாவை அப்படியானாலும் என் தமையனுடைய பரபரித்திருந்த சூர்த பிராயச்சித்தத்தை நீங்களே ஆராய்ந்து சொல்லவேண்டும். என்று மறுபடி செஞ்சித்தேட்க தேவர்கள் செஞ்சேரம் போகித்திறகு அப்பர் அர்வாவரு ஒரு உபாயஞ் சொல்லுகிறோம். கேள் தவினை சுமத்திரத்தில் முத்தியைச் கொடுக்கிற புண்ணியமான இராமசேதுவில் தனுக்கோடியென்றிரு ஒரு தீர்த்தமிருக்கிறது. அது பிரம்மஹத்தியாதி பஞ்ச : ஹா பாத கங்கையையும், துஷ்யப்னங்கையையும், சாக ஸாகத்தையையும், தரித்திரத் தையையும், கடன்களையும், சிவரத்தியாக்குகிறது. யாதொரு புண்ணியம் உத்தேசிபாமல் ஸ்ரானம் பண்ணுகிறவனுக்கும், தனுக்கோடி என்ற மூன்றாவது விஸரிப்பவனுக்கும் சொர்க்கம், கைவல மூர்த்திய முத்திகளும், மோட்சமும் கைகடியரும். அப்பேர்ப்பட்ட தீர்த்தத்தில் உன் தமையன் ஸ்ரானம் பண்ணினால் அவன் பிரம ஹத்தி தோஷத்தினின்றும் விடுபடுவான். இது இராமசேதுமான பிராயச்சித்தம்." என்று சொல்லித் தேவர்கள் தத்தவிரும்பிடம் போய்ச் சேர்ந்தார்கள். அர்வாவை தன் தமையனைவிடத்துக் கொண்டு செதுக்குப்போய்ச் சங்கற்ப பூர்வமாக ஸ்ரானம் பண்ணி பெழுந்திருந்தவுடனே ஒரு அசுரீரி வங்குத்தோன்றி பராவகவே உன் பிரம்மஹத்தி தோஷம் போய்விட்டது என்ற உடனே பராவக தம்பிவோடுகடத் தனுக்கோடியை நமஸ்காரம் பண்ணி பூநீராமநாதரான மஹா தேவனைச் சேவித்துப் பாதகம் நீக்கிப், இதானிலுடைய ஆம்சிரமம் வந்தபோது, இதர்த்தபோன ஹப்பியர் உயிர்பெற்றெழுந்திருந்த வந்த குமாரர்களைக் கண்டு சத் தோஷங்கொண்டு அவர்களைவிட உடச் சுமாராயித்துக்கொண்டிருந்தார். ஸ்ரானம் பண்ணின மாத்திரத்திலே பராவகவினுடைய பிரம்மஹத்தியைப் போக்கின தனுக்கோடியின் கைபவ மிது. இதில் ஸ்ரானம் பண்ணினவுடனே கார்பானாதி மஹா பாத கங்கையும் ஓடிப்போயின்றனவென்று கைபவத்துக்கொண்டு சத்தியம் பண்ணுகிறேன் இந்த அந்நிபாயத்தைப் படிப்போருக்கும் கேட்போருக்கும் பிரம்மஹத்தியாதி மஹாபாதகங்களும் உடனே சிவரத்தியாகும் என்பதில் சந்தேகமில்லை.

மூப்பத்த மூன்றாம் அத்தியாயம்.
முத்திரை

மூப்பத்தாலாவது

நரி குரங்குகளின் ஸம்வாத மூலமாகச்

சுமதி மஹாபாதகம் நீங்கின

கதைபுரைத்த

அந்நியஸம்.

கேளுங்கள் முனிவர்களே ! தனக்கோடி கவயததை விளக்குற நரி குரங்குகளின் ஸம்வாதமான ஒரு இதிக்ஷம் சொல்லுகிறேன். முன்காலத்தில் பூர்வஜன்ம ஞானமுள்ள ஒரு நரியும் குரங்குமிருந்தன. அவைகள் மனிதராயிருந்த காலத்தில் தோழர்களாயிருந்ததுபோல இப்பொழுதுஞ் சினைமராயிருந்தன. ஒருநாள் குரங்கானது மரானத்தில் நின்றுகொண்டிருந்த நரிஸயப் பார்த்ததும் பூர்வஞான்முண்டாய் “ஓ நரிபே! நீ மரானத்தில் நரிக் கொண்டிருக்கிற பிணங்களைத்தின்னுப்படி பூர்வத்தில் என்ன பா தகஞ்செய்தாய் ?” என்று வினவ, நரிசொல்லுகின்றது: நான் பூர்வ ஜன்மத்தில் தேவவரம்மா என்ற பிராமணன். வேதத்தில் கலாகட ச்தவஞ்சவும், சதஸுதர்மங்களையும் அறிந்த வித்துவானாகியிருந் தேன். அப்படியிருந்தும், பிராமணர்களுக்குப் பணங்கொடுப்ப தாகப் பிரதிக்களுபண்ணிப் பின்பு கொடாமலிருந்த தோஷத்தால் இப்படிப்பட்ட இழிவான சாப்பாட்டைச் சாப்பிட்டுக்கொண்டிருக்கிறேன். கொடுக்கிறேனென்று பிரதிக்களுசெய்தபின் கொடாம லிருக்கிறவன் ஏன்போல நரிஜன்மமெடுத்திருக்கிறான். பிரதிக்களு செய்தபின் கொஞ்சமாவது கொடாதவனுடைய எண்ணங்கள் எபுமலாகளுக்குப் பிரஜோத்பத்தியில்லாத ஒபேஸப் போய்ப் விடும தது. பிராமணனுக்குக் கொடுக்கிறேனென்று வாக்குகொடு த்தபு பின்பு கொடாமலிருக்கிறவனுதான் வம்சங்களில் செய்த புண்ணியங்கள் உடனே நசித்துப் போகின்றன. நகுமிறேனெ ன்று பிரதிக்களுசெய்து கொடாமலிருக்கிற பரபத்துக்கு னாது அகவமேதஞ்செய்தாலும் பரிசுத்திவராது. என்னுடைய இந்தப் பரபத்தாகு எப்பொழுது நிவர்த்தியுண்டாகுமோ எனக்குத்தெரி யாதது. ஆகையால் தெரிந்தவன் பிரதிக்களுசெய்ததை பெப்படி யாவது கொடுத்திடவேண்டியது. பிரதிக்களுசெய்ததைச் செ

டாமியருக்கெவன் கட்டாயம் ஈரிபாகப்பிறக்கெனும்." என்ற சொல்லிலிட்டு, குரங்கைப்பார்த்த ஈபெண்ண பாவஞ்செய்த குரங்கைப்பிறத்த குற்றமில்லாதவைகளைப்பிட்டுத் தொட்டித்துவரும் பட்டிகளை யிம்மிக்கெனும்? அந்தப்பாபத்தை பெணக்குச் சொல்லவந்து கேட்க வானாஞ் சொல்லுகிறது. நான் பூர்வ ஜன்மத்தில் வேதனை என்ற பிராமணன், என் தகைத விசுவநாதன்; என் தாயாப்பேர் கமலாம்பை. ஏ! ஈரியே, பூர்வ ஜன்மத்தில்கூட காமிருவரும்மினோக மாயிருந்தது உனக்குத்தெரியவில்லை. நான் பரமசிவனை யாராதித்து, அவருடைய பிரசாதம் பெற்றதனால் நான் விசேஷஞ்ஞானத்தையடைந்து காமிருவரும் மினோகமாயிருந்ததைக்கூடத் தெரிந்து கொண்டேன். ஈரியே பூர்வஜன்மத்தில் ஒரு பிரம்மமணனுடைய காய்கறிகளைத் திருடிவிடியதால் அந்தப் பரிபத்துக்காக நரசத்தை யனுபவித்தாவிட்டு, இப்பொழுது குரங்காய்ப் பிறந்திருக்கிறேன். அப்பா! பிரம்மமணனுடைய சொத்தைத் திருடவேகூடாது; திருடினால் பக்தை யனுபவித்துக் குரங்காய்ப் பிறக்கவேண்டும். ஆட்சேபணையில்லை. பிரம்மமணன் சொத்தைத் திருட்டுறதைவிட மேலானபாபம் விடையாது. விஷம் குடித்தவனைட்டும் சொல்லுகிறது. பிரம்மமணன் சொத்தோ குடும்பத்தோடு நாசம்பண்ணுகிறது. இந்தப்பாபத்தினால் தும்போகாதி நாகங்களில் கிழுக்த கஷ்டப்பட்டுப் பிறிது வானரமாகவும் பிறக்கவேண்டும். ஆகையால் பிராமணன் பாலனாபிந்தானும், தரித்திரனாயிருந்தானும், கிருபணனாயிருந்தானும், வேதகாலதிராவிடாதவனாயிருந்தானும், அவனையவமிக்காமல் அவனிடத்தில் பொறுமைபாவிருக்கவேண்டும். அவன் சொத்துக்கொண்டால் நொறுப்புக்குச் சமமானாயிருப்பான். ஆகையால் பிரம்மமணனுடைய சொத்தைத் திருடவே கூடாது. எனக்குச் சொந்த ஜன்மத்தில் நடந்ததும், இனிவரும் ஜன்மத்தில் நடக்கப்போகிறதும் எல்லாம் தெரிவித்து. ஆனால் இப்பொழுது அனுபவிக்கிறபாபத்தை விரைந்திசெய்தற வழிமட்டுத் தெரியவில்லை; நீயும் பூர்வ ஜன்ம பரிசுமணனுடையதுபிநுந்தானும் பிரதி பகதத்தினாலே நடந்ததும், நடக்கப்போவதும் உனக்கு எல்லாம் தெரியவில்லை. கொஞ்சகாலம்வரைக்கும் இந்தத்துக்கத்தை யனுபவிப்போம்; நம்மிருவகையு மித்த பாபத்தினின்றும் வலங் கிடுகிப்பாரோ? என்று சொல்லிக் குரங்கும் ஈரியும் பேசிக்கொண்டிருக்கையில் அவைகளுடைய புண்ணிய வசத்தால் வல்லாங்குழம் கிழிதலை உத்தானம் என்பதில்கொண்டு, தெற்றியில் திரிபுண்டாமணித்த, உருத்திராட்டி

மாணியை ஆபாசமாகத் தரித்துக் கொள்ள மீர்த்தனம் செய்தவியை
 கன்மநாசனேனையுடையவரான சித்தர்திரிப் என்மிற மறாவி
 யானவர் தெய்வச் செயலாய் அவ்விடத்தக்குவந்தார். அப்பொழுது
 ஈவியும், குங்கும் சாதோஷப்பட்டு இவரைக்கண்டு பணிந்து, அவரின்
 சகல தர்மங்களுக் தெரிந்த தேவரீர் எங்கள் பேரில் கிருபைகூர்ந்து
 எங்களுடைய குரங்குத்தன்மையும், ரிதநகைமையும் நீங்கும்படி
 ஒரு உபாயஞ் சொல்லி பெயர்களைக் காத்தருளவேண்டும்; தம்மனைப்
 போலொத்த புண்ணியவான்களான சாதுக்கன், அனுகதனனாவும்,
 கிருபணர்களாவும், அஞ்ஞானிகளாவும், பால்களாவும், தோமிகளாய்
 யிருக்கிறவர்களைக் கிருபைகூர்ந்து பிரதியுபகாசத்தை பெறியவர
 மல் எப்பொழுதும் இரட்சிக்கிறது வழக்கம் அல்லவா ஆகையானென்
 னைக் காப்பாற்றியருளவேண்டும் என்று பிரார்த்திக்க சித்தர்திரிப
 மறாவிஷி ரெடுவெனமே பேசுகித்து ஏ குரங்கு ரிசனே! உங்களை நான்
 நன்றாய்தேன். ஓரேரிப், நீ பூர்வத்தில் வேதசர்மா என்மிற பிர
 மணையிருந்து ஒரு பிரமணனுக்குத் தருகிறதாக வாக்குத்தத்தம்
 பண்ணியிருந்த தரிசியக்கைக் கோடாமலிருந்தபடியால் இந்த ரி
 ஷன்மந்தை உடைத்திருக்கிறாய் ஏ குரங்கே நீ பூர்வஜன்மத்தில் வேத
 சர்தன் என்மிற பிரமணன் ஒரு பிரமணனுடைய விட்டகிருந்து
 காய்க்கினைத் திருடினபடியால் வாய்வு பட்டிகளும் பயப்படும்படி
 வான் குரங்காயிருக்கிறாய், உங்கள் கிருவருக்கும் பாபம் நிவர்த்தியா
 ரும் வழி சொல்லுகிறேன், கேளுங்கள். தட்சிணசமுத்திரத்திலிருக்
 கும தனுக்கோடியில் சிக்கிரம் போய் நீங்கள் வந்தனம் பண்ணினால்
 உங்களுக்கு இந்தப் பாபம் நீங்கிப்போய்விடும். பூர்வம் என்னைக்குடித்
 தங்கொண்டு சிவாதஸ்திரீ சம்போகஞ் செய்திருந்த கமத்பென்மிற
 ஒரு பிரமணன் இந்தத் தனுக்கோடியில் வந்தனம் பண்ணிப் பாபம்
 நீங்கிப் பரிசுத்தனானான் என்று சொல்ல, ரி குரங்குடன் சித்தர்திரிப
 முனிவரைப்பார்த்தா, அவரின், அப்பே பிரமணனுடைய சரித்திர
 தத்தை விஸ்தரமாய் எங்கள், ஏ சொல்லவேண்டும் என்று பிரார்தி
 திக்க, மறாவிஷி சொல்லத் தொடங்கினார்.

மறாவிஷி தோசத்தில் பங்குதேவன்மிற ஒரு ஆன்மிகப்
 பிரமணனிருந்தார். அவர் வேத வேதாங்க பாரங்கதராய்த் தய
 குவாய் அநிதியுடைய விஷ்ணுபூதனாகச் செய்தொண்டி
 ருந்தார். அந்தப் பிரமணனுக்குச் கமதி என்மிற ஒரு பிள்ளையிருத்
 தான். அவன் தன்மாதாதொக்கியும், பதிவிரகதயான தம்பு பத்.

விடுவதாயும் தன்னிடமிடமிடவோங்கொளையே கூடி உதவியேறும்
 இவ்வாறு சேர்ந்தான். அந்த தேசத்தில் பெளவன் புருஷன்
 அப்படி, அவர்களுடைய திரவியத்தை வஞ்சகியாகப் பறித்துக்
 கொண்டு வந்த ஒரு வேடந்திரியிருந்தான். அவன்விட்டுக்குச் சமீப
 இவன்பவன் கையில் பணயில்லாமல் போனபடியால் அவன் அவனை
 பத்திரமாகப் பண்ணுகிறான். சமீப எப்படியாவது அவனைச் சேர
 சென்று மெய்தி எண்ணுகொண்டு, கருணைப்பண்ணினும் போய்த்
 திருடிப் பணக்களைக் கொண்டு வந்த கொடுத்த அவனுடன் கூடி
 ஒருகாலத்தில் புதிதும், ஒரே பாசு பாத்நிதத்தில் எண்ணுதல்
 தாம் கிற்றின்பத்தில் முழுத்தெய்தாய்தகைதகையும், மனவாறையும்
 கிணவாமல் மறந்த வாழ்த்திருந்தான். ஒரு சமயத்தில் வேட
 க்கிணவனாகும் ஒன்றுக்கூடி வாததேசத்துக்குக் கொண்டு
 விடப் போகையில் சமீபவும் வேடவேஷம் தரித்து அவர்களோடு
 கூடக் கூடிக் கத்தி பேசிக்கொண்டு தானிலோடு ஒரு
 பிரம்மணன் விட்டில் புருத்த, அவனையும் அறிவாயமாங்கொண்
 டு, அவனுடைய திரவியத்தைக் கொண்டு வந்த தன்னைப்பாட்
 டுபாசு வேட்கி விட்டுக்குவருகையில், கிணவந்திரமும், செம்பட்
 டுமிருந்தாலுடைய பவக்காமாசு பிரம்மணத்திரவணது பூமி உதவ
 முகவாங்கிவிடுமென்ற கெஞ்சும்படி அட்டகாசஞ்செய்த கொண்டு
 விட்டுவிட்டான். அதிலே சமீப உலாமெல்லாது கிற்றித்திரி
 க்கு, பவமகூட்ட தன்னுக்குவந்த, விட்டுக்குத் தகைத்த,
 அப்பா! எண்ணிக்கப்பாற்றும்; காப்பாற்றும், என்றவர்க்கொண்டு
 தன் தகைப்பன் பாதத்தில் கிழந்தான். தகைப்பன் “அப்பா! பவப்,
 புலகதே என்ற கொல்கி பவனைக் காப்பாற்ற முயன்று
 கிண் தொட்கதவந்த பிரம்மணத்திரவணது அவன் தகைப்பன்
 பார்த்த “ஓ பிரம்மணசிரோன்மணிபே! இந்தப் பிள்ளையை நீ
 கைத்தகக்கொள்ளாதேயும்; இவன் கரோபாணம் பண்ணி, சொக்
 ணத்தகத் திருடி மாசுத் தகோகம், திறத்தகோகம், பாசி
 பாதுகோகம் பண்ணிக் கண்ணுக்குத்த, கொத கத்திரியோடு,
 கைத்த பிரம்மணத்தி செய்த இதை மறந்த பாதகனை என்
 றுருபோதும் விடமாட்டேன். நீர் இந்த மறந்த பாதகனை
 கிற்றித்தகல், உம்மைபுன், உமதுபத்திரிகையையும், மீதுமகையும்கி
 ணவியும், உமது கைத்தகையையும் பட்சித்தகிணியேன். இவனை
 நீர் விட்டுக்கொள்ளுதல் உங்களை என் விட்டுக்கொண்டேன். ஒருகால
 க்கிணவன் குலமுழுவதையு கைப்பண்ணுதேயும், “என்று சொன்ன;

யக்குதேவன் “பிள்ளையென்றே ஆசையாகப் பிள்ளைத்தொந்தர்ச்சி
செய்தேறே! இவனை பெய்யடிக்கையிலேவை” என்று சொல்லப்
பிரம்மஹத்தி “ஓபிரம்மஹ! இவன் பரிதானம் வர்ணசொயிழை
தவதுமாயிருக்கிறான். இவனைக் கண்டாலுந் தோஷம்வரும். இவ
னிடத்தில் நீர் ஆகையாவதேயும், என்று யக்குதேவன் பார்த்துக்
கொண்டிருக்கும் போதே உமநீயை ஒன்றி அறந்தது. அவன்
அப்பா! அப்பா என்று வாய்க்கிடக்காத, அவனுடைய தந்தை
தாய், மனைவிகளும் கண்ணிலே தானாதானையாகக் கண்ணர் பெரு
கக் கோவென்று கதறிப்பழுதார்கள். இந்தச் சமயத்தில் சங்கரன்
சமயியை தருவாமஹாநிஷி அங்கே திடீரென்று வரக்கண்டு யக்கு
தேவன் அவரைத்தடுத்த வணக்கச் சரணமடைந்து, “ஐயா சங்க
ரன்சமயான யோகேவரோ! தர்ப்பாக்கெய்களுக்குத் தங்களு
கைய தரிசனங்கிடைக்கிறது துன்பம். என் புத்திரானியை இவன்
பஞ்ச மஹா பாதகங்களையும் செய்திருக்கிறான். பிரம்மஹத்தி சிவ
னை வடிப்பதற்குத் தொடர்ந்து வந்திருக்கிறது. எனக்கு இவனைத்
தவிர வேறு பிள்ளைகள் கிடையாது. இவனிடத்திலேனாலும் வம்
சம் நாகமாய்ப் போய்ப் பிறர்க்களுக்குப் பிண்டதானம் செய்ப்பப்
பிள்ளையிலாவதல் போய்கிடும். ஆகையால் எங்கள் பேரில் இருவர
செய்து என் பிள்ளை பிரம்மஹத்தியினின்றும் கிடுபடுவதற்கு ஒரு
உபாயஞ் சொல்லவேண்டும் என்று பிரார்த்தித்தார்கள். கருணாகர்
கருணைகூர்ந்து நெடுநோஞ் செகித்த யக்குதேவரைப் பார்த்து;
‘ஐயா! உமது குமாரன் குருமான் பாயக்களைச் செய்திருக்கிறான்,
இதற்குப் பிராயச்சித்தம் கிடையாது. ஆனாலுமொரு உபாயஞ்
சொல்லுகிறேன், ஜாக்கிரதையாய்க் கேளும், தட்சிணசமுத்திரத்
திறிருக்கிற தனுக்கோடி நீர்த்தத்தில் இவன் ஸ்நானம் பண்ணி
னல் உடனே பாபகிமோசன மாகும்; பூர்வத்தில் தூலிரீதன் என்ற
பிராமணன் இதில் ஸ்நானம் பண்ணி மாதருமான் தோஷத்தினை
ருந்த உடனே கிடுபட்டான். சாட்சாத் ஸ்ரீ நாமஸூர்த்தியினுடைய
கிழிநின் தவியால் செய்யப்பட்ட இந்தத் தனுக்கோடி நீர்த்த
மானது ஸ்நானம் பண்ணினவுடனே உமது குமாரனுடைய பாபங்
களைப்பெய்நம் நாகம் பண்ணிகிடும்” என்ற சொல்லார்.

ஸ்ரீபத்தவாவத அந்நியாயம்
முத்திரை.

மூப்பத்தைத்தவறு
தரியுங் குலங்கும்
தனுக்கோடியில் ஸ்நானம் பண்ணிச்
சாப விமோசனமடைத்து
சொர்க்கம் பெற்ற

அத்தியாயம்.

யக்குதேவர்.—ஐயோ! சதசத்துக்களில் சொருபங்களை யுணர்ந்த மஹா பிராக்குரான ரிஷிசுவரே! மாதர் கைம் பண்ணின தூலிதேன் கைதைய பெங்களுக்கு கிந்தாநாய்ப் கொல்லவேண்டுமென்று கேட்டார். தருவாகச் சொல்லுகிறார்:—

பூர்வத்தில் பாண்டிநாட்டில் இம்மலர்கள் என்றசாந்திரக்தெரிந்த ஒரு பிராமணனிருந்தான். அவனுக்கு சூரீவன்ற மனைவியும் தூலிதேன் என்ற பிள்ளையுமிருந்தார்கள். தூலிதேன் பாலியலாயிருக்கும்போதே தகப்பனிறந்துபோனார். பிறகு தூலிதேன், தகப்பனுக்குரிய உத்தரக் கிரகபலி முடித்துவிட்டு கிதவலயன்னதாயாரோடு கூடக் கொஞ்சகாலம் வீட்டில் வசித்துக்கொண்டிருந்தான். அப்பொழுது தகாதச வருஷ ஊராம் வந்து, பிரமணன் தன்ப்படத் தூலிதேன் தாயாரோடு தேசாந்தம் போய்ச் சபிஷமாயிருந்த கோகருணத்தில் வெருகாலம் வாசம்பண்ணிக்கொண்டிருந்தான். அப்படியிருக்கையில் ஒருநாள் பூர்வஜன்ம கிரிப்பபவனும் மஹா பாணங்களாகப்பட்டிக் காமத்தால் மதிமயங்கி 'அப்பா! வேண்டாம், வேண்டாமென்று தடுத்த தாயாருதப்பலாதலையாகப் பிடித்திருத்தப் புணர்ந்தான். தேவனு கணமானவுடனே ஸ்லதிகு. தேன்றி, ஐயோ! எம் 'காமன் கணியால் புத்திகெட்டுப் பெற்ற தாயாருதப் புணர்ந்து மஹா பாதகஞ் செய்துவிட்டோமே பென்று காய்விட்டவரி வருத்தப்பட்டு, ரிஷிகளிடத்திலோடி, காணி யுணர்வியப்பார்த்து, ஸங்க, சாந்திரக்தெரிந்த மஹாத்மயிகளே! மாதரி கணியான எனக்குப் பிராயச்சித்தம் விதித்து எங்கோ காதற்குள வேண்டும்; தாங்களென்ன பிராயச்சித்தம் விதித்தாலும் அதுதான்

செய்யச் சித்தமாயிருக்கிறேன்; மாணமே பிராயச்சித்தம் என்று சொன்னாலும் சாகத்தனமிக்கிருக்கிறேன்; சந்தேகமில்லை. என் னு சொன்னவர்க்கேட்ட சில முனிவர்கள் இவனெல்லாம் பேசினாலும் தோஷம் வருமென்று வாய்மூடிக்கொண்டிருந்தார்கள். இவனும் சிலர் மாதுர்காமியான பாதகர்! எங்கள் முன் சிவனாதே. ஒடு, ஒடு என்று தூத்திவடித்தார்கள். அப்பொழுது கிருபாசீலராயும், ஸர்வக்ருதாயிருக்கிற சீருஷ்ணநிலையுடையவர் அந்த சிவிகைகொச்சாந்தப்படுத்தி துவிக்கிறாற்பார்த்து, 'அப்பா! இராமசேதுவில் இருக்கிற தனுக்கோடிக்கு உன் தாயகராய்வு தந்துகொண்டு செல்லப்போய், சூரியன் மகாத்திரிருக்கிற மாக மாசத்தித், இத்திரிபங்கனின்கோபத்தையடக்கி, பாதகரோசத் தையிட்டே, ஆகாரமில்லாமல் தாயாரோடு நிரந்தரமாய் ஒரு மாகம் ஸ்ரீராமப்பண்ணினால் மாதுர்காமனதோஷம் நிவர்த்தி யாவ்விடுமே. நீயும், உன் தயாரும் பரிசுத்தராயிடுவர். கருநிலையி ருதி புராணங்களில் தனுக்கோடியாவது பஹுபாதகரோசன மாக அநேகத்தடவை சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. வேறு ஸ்கா னத்தினால் நிவர்த்தியாகாத பாய்விடைபாது மது முதலியோர் ஸ்மிருதிகளில் வேறு பிராயச்சித்தம் கிதித்திருந்தாலும், இந்த தத்துவக்கோடியில் ஸ்ரீராமப்பண்ணினால் கோடி பாதகங்கட்கு நிவர்த்தியாவ்விடுமென்பதை நீ வேதவாக்கியமாக எம்பி ிட்ட னே புறப்பட்டுத்தனுக்கோடிக்குப்போ.' என்று சொன்னார். தூக்கிரதம் விபாசனரையும், தனுக்கோடிசையும் உட்காராமல் பண் ணி, தனுக்கோடிபோய், மாகமாசத்தில் சூரியன் மகாத்திரி ருக்குட்பொழுது இத்திரிபங்கனையும், கோபத்தையும் அடக்கி ஒரு மாகம் நிராகரனுய்ச் சங்கல்பபூர்வமாய், நிரந்தரமாய் ஸ்கா னப்பண்ணித் திரிசுலங்கனிலும் இராமநாதகாரப் பத்தியுடனே தரிசித்தா, மாகம்சுலகையில் பாரணப்பண்ணிப் பரிசுத்தமான தாயாரோடு விபாசரிடம வந்து அவரை வணங்கி, 'சுவாமி, கரு ணைக்கடலே! பஹுபாதகராய் நான் தாயகர அமழத்தக்கொ ண்டு தனுக்கோடிக்குப்போய், ஒருமாகம் ஆகாரம் சேர்ப்பதில் ஸாமல் ஸ்ரீராமப்பண்ணி, மஹேசுவரனைத் தரிசனம் பண்ணி வந்தேன். பத்தவதஸ்யா! இனிமேலே நான் செய்பவென் னுயததக் சொல்கிறானும்,' என்று பிரார்த்தித்தான். 'கா

தாயனும்சமான, விபாணமுனிவர் துர்விரீதனுக்குத் தர்யோ
பதேசம் பண்ணத்தெடங்கொள். அப்பா! வேறு க்ரகன
த்தினால் உனக்கு மாதுர்கமன தோலும் நிவர்த்திய
பிற்று. உன் தாயாருக்கும் உன்கொடு சேர்ந்த தோலும்
போய்விட்டது. இதில் சாதேகமே கிடையாது. நான் சந்திய
யாய் சொல்லுகிறேன். உன் தூண்டை பந்துக்களும் மற்றுமுள்ள
பிராமணர்களுக்கும் உன்னையும், உன் தோயாரையும் பரிசுத்தர்க
ளாக அங்கீகரித்துக்கொள்வார்கள். தனுக்கோடியில் ஸ்ரானம்
பண்ணின நீ கிவாகஞ்செய்துகொண்டு கிருகந்த தம்மத்தை
பலுத்துநீதுவா. பிராணி ஒழிக்கையைவிட்டு எப்பொழுதும்
எஜ்ஜனங்களைப்பந்தியோடு பணி, சந்தியோபாசன முதலிய
சித்திய கர்மங்களை விடாதே. இத்திரியங்களை வடக்கு, ஓமரியை
எழும், ஸ்ராவியும் பூதனுசெய் பிறரை நின்றை கூறுதே. அருகைய
கொள்ளாதே. பிறர் வாழ்வைக்கண்டு பொருமைவடைபாதே.
அன்னியன் பணியினைத் தாயாளைப்போல் எண்ணு ஒதவியே
தங்களை பொருட்பாதுய மறவாதே. அதிநியை அலமதி செய்
பாதே. பிறர்தினத்தில் சிரந்தத்தை விட்டுவிடாமல் செய்.
சொற்பனத்திக்குடப் பிறர்மேல் கோன் சொல்லாதே. இதிகா
சங்கள், புராணங்கள், தர்மசாஸ்திரங்கள், வேதாங்கங்கள்,
வேதாந்தம் இவைகளைப்படிக்கடி பரிசீலனைசெய்துகொண்டிரு.
ஓமரி ஓமா காமங்களை வெட்கப்படாமல் சொல்லிக்கொண்டிரு.
ஜாபாலேபுரிஷத்தில் சொல்லிவிருக்கிற மந்திரங்களை யுச்சா
னம் பண்ணிக்கொண்டு விபூதியை உத்துளனஞ் செய்துகொ
ண்டு, திரிபுண்டாமகவும் அணிந்துகொள். குத்திரட்டத்தைத்
தாரணம் பண்ணிக்கொள்ளு. எப்பொழுதும் சௌசாசாபா
லாக இரு. தானசி பத்திரத்தால் காராயணனையும், கிங்கபத்
திரத்தால் பாமேகலானையும் ஒருபொழுதாவது, இருபொழு
தாவது, அல்லது மூன்றுபொழுதாவது பூதனுபண்ணு. கிங்
னு நிர்மாலியத்தின்மேல் தானதேனத்தையும் அனருடைய பா
தோதகத்தையும் இட்டுஅவர் சந்திரானத்தில் புதி. கிவநிர்மாலிய
த்திலே கிவ்வதனத்தையும் அபிஷேக திரத்தத்தையும் இட்டிச்
கிவசந்தியிலே புதி. அங்கம் உதவியாபுதத்தாக கவனத்தே
லம் பண்ணு. விட்டுக்குவந்த பநிகவர்க்களையும், பிரம நிஷ்டர்க்

கூடியும், கிருத்தர்வகையும, அனாதைகளையிருத்தென்ககையும,
 சோகிஷ்டர்ககையும அன்னைக்கெடுத்த ஆதரி. மாநாண்வப்
 பூகஜ பண்ணு. ஒளபாசனம் கிடாதே. பிரணவத்தேடுகெடுக
 பஞ்சாட்சர அஷ்டாஷ்டாங்ககையும, இதர மந்திரங்ககையும, பரி
 கத்தனாசிருந்தகெண்டு மந்திராதிஷ்டான் தேவகாதககைத்த
 பாவித்துக்கெண்டு ஜபி இப்படியே ஸ்மிருதியில் சொல்லப்
 பட்ட இதர தர்மங்ககையும எப்பொழுதும் அனுஷ்டித்துவா. இப்
 படிச் செய்துகொண்டொன்றால் தேவகந்தத்தில் நீ முத்திபெறு
 வாய்' என்று சொன்ன கியாசனாப் பணிந்து துர்விகீதன்
 அவர் சொன்னபடி தர்மானுஷ்டானம் பண்ணிக்கேதவந்தத்தில்
 முத்தியும் அடைந்தான் அங்னுடைய மாதாவங்காலத்தில் இற
 ந்த தனுக்கோடி ஸ்நானபலத்தினால் இறப்புப்பிறப்பில்கூற
 முத்தியைபடைந்தான். கேளாம, யக்ஞதேவரே! இய்கிதமாக
 துர்விகீதனும் அவன் தாயாரும் தனுக்கோடியில் ஸ்நானம்
 பண்ணி முத்தியடைந்தார்கள். ஆகையால் உமது புத்திரனு
 டைய பிரபமலத்தி நீலரத்திக்காக முத்தியைக்கொடுக்கும்
 தனுக்கோடிக்குப்பேயம்" என்று துர்வாசர் சொன்னதைக்கே
 ட்டு யக்ஞதேவரும் தன் புத்திரனைபழத்துக்கொண்டு தனுக்
 கோடி போய்ச்சேர்ந்து, அங்கே ஆறுமாசம் தங்கியிருந்த ஸ்நா
 னப்பண்ணிவந்தார். ஆறுமாசக்கடைசியில் ஒரு அசீரிவாக்குத்
 தேவன், 'ஓ யக்ஞதேவரே! உன் பிள்ளையைப்பிடித்திருந்த
 பிரமலத்தினும், கராபானம், சொர்ணத்தேயம், மோதஸ்திரீ
 கங்கமம் முதலான பாபங்களுப் இன்றோட விமோசனமாய்
 கிட்டது. யக்ஞதேவரே! நீர் இந்த விஷயத்தில் சத்தேகப்படா
 தேயும்,' என்று சொன்னவுடனே, யக்ஞதேவர் சந்தோழித்து
 இராமகந்தரைச்சேவித்து, பிள்ளையேடுகூட ஊர் வந்துசேர்ந்து
 ககமாய் கெரு காகை வாழ்த்திருந்தார். கேளுங்கள், கசிருங்
 குகளே யக்ஞதேவர் குமாரான கமதி என்பவன் தனுக்கோடி
 யில் ஸ்நானம் பண்ணி மஹா பாபங்களினின்றும் விடுபட்டதை
 யுங்களுக்குச் சொல்கிவிட்டேன், நீங்களும் உங்களுடைய பாப
 விமோசனத்துக்காகத் தனுக்கோடி போய்ச்சேருங்கள். பாப
 நீர்த்திரு வேறையழி கெடவாது, என்று கெஹத்திபர் சொ
 ன்ருர்.

அதுகேட்ட ஈரியும் குங்கும் அதிச்சிரம் வழிகடந்து
சொமத்தோடு தனுக்கோடிபோய், அதில் ஸ்நானம்பண்ணி ஸர்
ஸ்பாபங்களினின்றும் விடுபட்டு, ஹாக்கேயூ மருடகடகாதி,
தின்பாபாணங்கள் அணிந்து, தேவர்கள் பூஷ்பமாசிரிபொழியத்
தேவன் திரீகலிருபுறத்திலும் சென்சாமகாகல் விச அழகான
தேவலோகம்போய், இத்திசனுடன் அர்த்தாசனத்தில் வீற்றிரு
க்கும் மகிமை பெற்றன.

கேளுங்கள் முனிவர்களே ! தனுக்கோடியில் ஸ்நானம்
பண்ணி ஈரியும் குங்கும் பாபத்தினின்றும் விடுபட்ட கனகவை
உங்களுக்குச்சொல்லியிட்டேன். இந்த அத்தியாயத்தைப் படி
ப்பனரும் கேட்பனரும் தனுக்கோடி ஸ்நானபலையடைந்து
யோகிகளுக்குக்கிட்டாத முத்தியையும் பெறுவார்கள்.

முப்பத்தைந்தாவது அத்தியாயம்

பூர்வம்.

முப்பத்தாறாவது

தனுக்கோடியில் துராசாரன்
ஸ்தானம் பண்ணி ஸம்ஸர் கீகபாதக
தோஷம் நீங்கின துக றிய
அத்தியாயம்.

கேளுங்கள் முனிவர்களே ! தனுக்கோடி வைபவத்தை எங்
களுக்கு இன்னமுஞ் சொல்லுகிறேன். துராசரன் என்பவன்
இதில் ஸ்நானம்பண்ணி முத்தனானென்று சொல்ல, முனிவர்
கள், “ஐயா ! சகல தத்துவமும் தெரிந்த சூதமுனிவரே ! துரா
சரன் என்பவன் யார் ? அவன் என்ன பாபஞ்செய்தான் ? எப்படி
முத்தியடைந்தான் ? இவைகளை எங்களுக்கு கிள்தாரமாக
எடுத்துச்சொல்லவேண்டும் :” என்று கேட்கச்சூதர் சொல்லு
கிறார்.

பூர்வம் கௌதவி நீரத்தில் துராசரன் வந்த ஒரு பிரமண
யிருந்தான். அவன் பழமாபாடி, சதா குரூரகர்மங்களைச்செய்து
கொண்டு பிரமாடியுத்தி, கராயணம், செர்ணைதேயம், குரு

தல்பகமனம் என்ஹி கால்வகைப்பாபஞ் செய்தவர்களுடே
 மிரைகமாயிருந்து காலங்கழித்து வந்தபடியால் இவனுக்குப்
 பிராமணத்துவம் முற்றிலும் தொலைந்துபோய்விட்டது. மஹாபா
 தகர்களோடு சேர்ந்து ஒருவன் வாசம் பண்ணுகிறவனுக்குப்
 பிராமணியத்தில் காலிலொரு பங்கு உடனே தொலைந்துபோய்
 விடுகிறது. சம்சயமில்லை. இரண்டாம் நாள் மஹாபாதகர்களைப்பா
 ர்த்து, சம்பிரிசித்து, பந்தியில் ஸஹிபாஜனம் செய்து, ஒரு படு
 க்கையில் சேர்ந்து படுத்துக்கொழியிருக்கிறவனுக்கு, பப்படியே
 இரண்டொன்றும், மூன்று நாள்களுக்கு மூன்று பங்கு பிரா
 மணியமும் போய்விடுகிறது. நாளை நான் கொழியிருப்பவனுக்குப்
 பிராமணியம் முற்றுக்கொண்டாகிவிடுகிறது. அதற்குமுன் அவர்
 களோடு சேர்ந்திருக்கிறவன் அவர்களுக்குச் சபாநமான் பாரி
 யாய்விடுகிறான். இந்தத்தூதராகான் மஹாபாதகர்களோடு கலந்
 திருந்தபடியால் பிராமணியத்தை யிழந்து மஹாபாதகனுய்விட்
 டான். பின்பு பலங்காமான பலமுள்ள ஒரு பெரிய வேதானத்
 தால் பிடிக்கப்பட்டுத் துண்டாயிடைந்து, தேச தேசாந்தரங்கள்,
 வனம் வனந்தரங்கள் எல்லாளுக்கும் திரிந்து, பூர்வபுண்ணிய
 பரிபாகத்தால், மஹாபாதகநாசனயான தனுக்கோடியையடைபு,
 அவனைப் பிடித்துக்கொண்டிருந்த வேதானம் அவனை நீரில் அழு
 க்கிற்று. அந்தத் தீர்த்தத்தில் முழுவிடெழுந்திருந்தவுடனே
 வேதானம் அவனைவிட்டு விலகிப்போய்விட்டது உடனே தூதராக
 னனுக்கு நல்லறிவு வந்தது. “இது எந்த தோம்? இதென்ன சமு
 த்திவடி? வெவையிதீர்த்திலிருந்த நாம் இங்கே வாலேண்டிய
 காரணமென்ன?” என்று யாசித்தத் தனுக்கோடியில் வாசம்
 பண்ணிக்கொண்டிருந்த தந்தாத்திரேயர் என்ஹி மஹா யோகிஷி
 ரகாக்கண்டு வணங்கி, “கவாய்! இந்தத்தேசத்துக்குப் பேரொ
 ள்ளா? நான் கொளையிதீர்த்தில் வாசம்பண்ணிக் கொண்டிருக்
 தேன். என் பேர் தூதராகான், நான் இப்படி வப்படி வந்தேன்?
 கிருபையுட்குது எனக்குச் சொல்லியருள வேண்டும்.” என்று
 கேட்க, கிருபாந்தியான தந்தாத்திரேயர் ஒரு முகூர்த்தகாலந்
 தியானம் பண்ணி “ஓ தூதராகா! நீ மஹாபாதகர்களோடுசேர்
 ந்திருந்தபடியால் பிராமணியத்தையிழந்து, வேதானத்தால் பிடி
 பட்டு, மதிமயங்கிக் கவாநினைந்து இங்கேவந்து சேர்ந்தாய்,
 உன்னைப்பிடித்திருந்த வேதானம் உன்னைத்தனுக்கோடி தீர்த்த
 த்தில் அமிழ்த்திற்று. நீ அதில் முழுவிடெழுந்திருந்தவுடனே
 உன் பாதகம் விடுபட்டுப்போயிற்று. தனுக்கோடியில் ஸ்நானம்
 பண்ணுந் தவர்களுடைய பஞ்ச மஹாபாதகங்களும் மரித்துப்
 போகின்றன. ஆகையால் இதில் ஸ்நானம்பண்ணின நீ மஹா
 பாதக அம்னார்க்கே தோஷத்தினின்றும் விடுபட்டாய். உன்னைப்

விருத்திருத்த வேதாளமும் கிடைப்பெய்யப்பட்டது. அந்த வேதாளம் பூர்வஜன்மத்தில் ஒரு பிராமணன். பாத்திரபதமாசம் கிருஷ்ணபட்சத்தில் பார்வண கிழிப்படி மஹானப சிரத்தம் செவ்வாதபடியால் பிதர் சரப்பெற்ற வேதாளமாயிற்று. தன் கோபுரம்பக் கண்டவுடனே வேதாளத்தவம் விட்டொழிந்து விஷ்ணுவிலாகம் போய்ச்சேர்ந்தது. பாத்திரபத மாசத்தில் பிதர் க்கண உத்தேசித்து மஹானப சிரத்தம் பண்ணுதலாகக் கோதாளமாகவே பிறப்பார்கள். சந்திரகேம சிந்தை, ஆகையால் பிதர்க்கண உத்தேசித்துச் சந்திரசீதாசாம் ஐயது, இரண்டு, அல்லது மூன்று பிராமணர்களை வைத்து மஹானபசிரத்தம் செய்தால் அவனுக்கு ஒருபோதும் ஹர்க்கி கிடைவது, இந்த மஹானப சிரத்தத்துக்குப் பாத்திரபதமாச முதல் கிருத்திய மாசபரிவர்த்தம் தத்துவதிகளான முனிவர்கள் கால அளவு ஏற்படுத்தியிருக்கிறார்கள். ஆனாலும் பாத்திரபதமாசம் கிருஷ்ண பட்சம் மிகவும் விசேஷமானது. கிருஷ்ணபட்சம் பிரதமாதிரியில் வேதகித்தான பிராமணனை வைத்து மஹானபசிரத்தம் பண்ணினால் அக்ஷினித்தவன் திருப்தியடைவது அவனுக்கு இகத்தில் சகல டோகபாகியங்களையும் கொடுத்து, அந்தத்தில் தன்னுடையத்தில் வாழ்ந்து ஆனந்திக்கிறபெரியமையைக்கொடுக்கிறார். பண்ணுகிறவனுடைய பிதர்க்கணம் பதினாறேட கற்பம் திருப்தியடைகிறார்கள் பிரதமாதிரியில் சிரத்தம் பண்ணுவிட்டால் அவனுடைய ஸிந்தையும், வயலையும், ஐகவரிவத்தையும் அக்ஷினி கொளுத்தி அழித்துவிடுகிறார். துவிதியையில் மஹானபசிரத்தம் பண்ணினால் பவானிபதியைய சம்புதிருப்பியடைந்து, இகத்தில் சகல வாழ்வையும் கொடுத்து, முடிவில் காலாசபதனியையும் கொடுக்கிறார். பண்ணினவனுடைய பிதர்க்கணம் இருபதினாறேட கற்பம் சந்தேஷமடைந்து இவனுடைய சந்தி கிருத்தியாரும் படி சூழிவதிக்கிறார்கள் அந்தத்தியில் மஹானபப்பண்ணியல் போனால் சம்புனாவர் கோபங்கொண்டு அவனுடைய பிரமதேஜனை அழித்துக் காலஞ்சுத்திமென்ற கொணவ நகத்திலே தள்ளுகிறார். திரிதியைத்தியில் மஹானபசிரத்தம் பண்ணினால் லோகபாலனை குபோன் திருப்தியடைந்து, மஹாபத்ம முதலான நிதிகளை அவன் வசப்படுத்துகிறான். பிரம கிஷ்ண ருத்திரர் மூவரும் அவனுக்கு வசப்படுகிறார்கள் அவனுடைய பிதர்க்கணம் முப்பதினாறேட கற்பம் திருப்தியடைகிறார்கள். அந்தத்தியில் மஹானபம் பண்ணாமல்போனால் குபோன் கோபங்கொண்டு, அவனுடைய ஐகவரிவத்தை அபகரித்துக்கொண்டு மஹா ஹக்கம் நிலைந்த தரித்திரத்தைக் கொடுக்கிறார். சதூர்த்தி திரியில் பத்தியுடனே மஹானபம் பண்ணினால் பார்வதி குமாரானப

[illegible]

அடிமையித் திதியில் மஹாநயம் சொத்தம் செய்திறவனிடத்தில்
 மிருத்தியுஞ் சூயசையும், மிருத்தியைச் சூயசையிருத்தே சந்திரர் பிரச
 னனார். இக் காலவயமாயிப் போடச் சந்தைக்கொடுக்கிறார். சாட்
 சாத் திரியப்பாழாந்த் தேவ பிரசன்னாபிருக்கும்போது பதி
 னுதுநோடங்கிலேயும் அவனுக்குக்கொடக்காதது என்ன
 இருக்கிறது? அந்நுடைய பிதர்க்கள் எண்பதிலுள்ளும் கத்
 தம் திருப்பதியடைந்து ஆசீர்வதித்த அவனுக்கு வரும் இடை
 யூறுகளையும் சீக்கிரமாய்த் சந்ததியையும் கொடுக்கிறார்கள்.
 மூடத்தனத்தினால் சொத்தம் பண்ணுதவன் கோமான் என்பவர
 னாகரத்தில் விழந்துமுழுகிக்கிடக்கிறான். அவன் பூமிபூதன்ன
 பரிபந்தம் அவனுடைய எண்ணங்கம் நிறைவேறுகிறது. இ
 கடைமியில் சந்திரர் கட்சத்திரங்களுள்ள பரிபந்தம் வைதரணி
 னாகத்தில் விழந்துவருந்திருக்கிறான். நவமித் திதியில் மஹாநயம்
 பண்ணுகிறவனிடத்திலு சம்பு பத்தினியாயிப் துக்காதேவி
 பிரசன்னமாயிருந்து ஸ்வபாபஸ்மாசுஷ்டா திரோகங்கையும்
 சாதுமானபூதப்பிரோத பிரசன்னமாயும் விலகிக்கொடுக்கிறான். அவ
 னுடைய பிதர்க்கேவனாதையும் கொண்டாளுவியைக்கற்பம் திரு
 பதியடைந்து செடாத சந்ததியையுங்கொடுக்கிறார்கள். அந்த
 திதியில் மஹாநயம் பண்ணுகிட்டால் அபக்யாச ரோகத்தா
 லும், பிரமாரஸூலாலும், பில்கிருணியங்கனாலும் துன்பப்படு
 கிறான். தசமித் திதியில் மஹாநயம் பண்ணுகிறவனிடத்தில்
 பதினாறு கண்களோடுகூடிய சந்திரன் பிர தியட்சமாயி, அவனு
 டைய செல் முதலான தானியங்களையும், செடிக்கொடிப்பயிர்களோ
 டும் வளர்க்கிறோங்கச்செய்கிறான். அவனுடைய பிதர்க்களும்
 அநுபிரம் கல்பம் திருப்பதியடைந்து சந்ததியைக்கொடுக்கிறா
 ர்கள் பண்ணாமல்போனால் அவனுடைய செடிக்கொடிகள் பய
 னற்றுப்போய், வேளாண்மைத் தொழிலும் செட்டுப்போ
 தது. ஏகாதமியில் மஹாநயம் பண்ணுகிறவனிடத்தில் வகை
 லோக ஸம்பவாசகத்தாலாயிப் ருத்திரமாத் திர பிரசன்னராய்
 அவனுடைய சந்தருக்களை ஜயிக்கிறார். பதினாறாம் பிரம்மந
 த்தித் தோஷங்களும் தொலைத்துப்போகின்றன, அக்கினிஷ்டோ
 மாதிரிகளாகளின் பூரண பலனும் கைகுகிறது. இருநா
 றாயிரம் கல்பம் அவனுடைய பிதர்க்கள் திருப்பதியடைந்து
 சந்ததியைக்கொடுக்கிறார்கள் பண்ணாமல்போனால் ருத்திர
 மூர்த்தி கொடுக்கொன்றிருக்கிறார். அவன் அநோமான் சந்த
 ருக்களால் துன்பப்படுகிறான். அவன் வேகு தெஸூரின கொ
 டித்துச்செய்த அக்கினிஷ்டோமாதிரி பாகங்கள் சாம்பலித்
 செய்த ஆகுதிபோல் நிகழியபோதுமாய்கின்றன. இவன் சொ
 த்தம் பண்ணாததே ருஷததால் பிரம்மநயத் திதெய்ய

தவனுக்குச் சமானமாய்க்கிடுகிறது. துவாதே திதியில் மஹானயம் பண்ணினால் இலட்சுமிபதியாயே ஸ்ரீமந்நாராயணர் பிரசன்னராகி ருர். நேவதேவனுள் ஐனர்த்தனன் பிரசன்னராகிருக்கும்போது கராசரமான உலகமெல்லாமவனிடத்தில் பிரியமாயிருக்கிறது. விஷ்ணுவனுடைய தேவீமர்களுள் ஸ்ரீதேவியும், இலட்சுமி தேவியும் அவனுடைய தரணியசம்பந்தையும் தனசம்பந்தையும் வளர்த்தோங்கச் செய்கிறார்கள். நாராயணர் கையிலிருக்கிற கைத அபஸ்மாராதி பூதங்களையும், தீட்சண முனைகளையுடைய சக்கிராயுதம் அவனுடைய சதானுக்களையும், சங்கமானது ராட்சசர் பிரசார திகளையும் அழித்துத்தொடர்ச்சம்பண்ணுகின்றன. இப்படியாகக் கே சவன் சகலவிதமான கஷ்டங்களையும் நிவர்த்திசெய்கிறார். அவனு டைய பிதூர்க்களும் அது தானுயிரம் கற்பம் திருப்பியடைந்து சந் ததிகளை அகிச்சின்னமாகச் செய்கிறார்கள். பண்ணாமல்போனால் அவனுடைய சம்பந்தம், வயல் முதலியவைகளும் கசிந்துப்போ கின்றன. அபஸ்மாராதி பூதங்களும், சந்துருக்களும், ராட்சசர், பேய் முதலியவைகளும் துன்பப்படுத்துகின்றன. கடைசியாக அஸ் தியேதனமென்ற நரகத்திலும் விழுகிறான். திரயோதசியில் மஹா ஸயம் பண்ணினால் இராதிரேவி நாயகனாகிய காமதேவன் பிரசன்ன மாய்ச்சுத்தனம், மாலை, பெண்முதலிய விஷயாதி போகக்கூடக் கொடுத்துப்பிறிததுமுதல் சாரும்வரையில் சுகத்தையே கொடுக்கி ருன். அவனுடைய பிதூர்க்களும் பந்து இலட்சம் கற்பம் திருப்பிய டைந்து சந்ததியிருத்தியைக்கொடுக்கிறார்கள். பண்ணாமல்போனால் காமதேவன் கோபக்கொண்டு, அவனுடைய மனைவிமுதலிய பேசக வஸ்துக்களை நாசம்பண்ணிக் கடைசியில் அக்காரகையாபிரமணம் என்ற நரகத்திலும் தள்ளியிடுகிறான். சதுர்த்தசியில் பக்தியோடு மஹானயம் பண்ணினால் சாக்ஷாத் சங்கரமூர்த்தியவனுடைய அபி ஷ்டசித்தியைக்கொடுத்துச் சுரபானம், செரன்னஸ்தேயம் விருக்ஷ னஸ்திரீ சம்போகம், சண்டாளஸ்திரீ சங்கமம், முதலான மஹா பாதகங்களையும் போக்கிச் சிவஞானத்தையூட்டிச் சாயுஜ்யத்தையு ங்கொடுக்கத்தயார்ஜீவிருக்கிறார். ஆயிரம் அசுவமேதயாகம், பதினா யிரம் பெளண்டீகயாகங்கள் செய்த பூர்ண பலசித்தியுண்டாகி தது. அவனுடைய பிதூர்க்களும், தானுயிரம் இலட்சக்கோடி கற் பம் திருப்பியடைந்து, அகிச்சின்னமான சந்ததியையும் கொடுக்கி ருர்கள். ஐகத்திலிருக்கிற பிதூர்க்கள்கூட செரக்கத்தையுடைய

ருர்கள், பண்ணுமல்போனால் தூறுபிர இலட்சக்கோடி கப்பம்சம் சுரம் என்கிற இருண்ட ஊற்றில் விழுந்து பிராயச்சித்தமில்லாமல் திரிகிறார்கள். இவன் தங்கத்தைத் திருடாமலிருந்தாலும், சுரபானம் பண்ணாமலிருந்தாலும் அத்தப் பரபங்கையடைகிறான். இவன் கிரமப்படி செய்த யாகங்களும் நிறைவேறாமல் நிஷ்பலமாகின்றன. அமாவாசையில் மஹானயஞ்செய்தால் அவனுடைய பிதர்த்தேவதைகளெல்லாரும் அமிரதபானம் பண்ணின தேவர்களைப்போலத் திருப்தியடைவார்கள். இந்த அமாவாசையானது பிதர்த்தேவதைகளால் நமஸ்கரிக்கப்பட்டது. பரமசிவனுக்குப்பிரியமானது, பிரம்மஹத்திரபாதி மஹாபாதகங்களையும் போக்கத்தக்கது. கிதிப்படி, செய்யப்பட்ட சகல பலனையும், தரம்மபலனையும் கொடுக்கத்தக்கது. அதில் மஹானயம் பண்ணுகிறவன் பிரத்தியக் பிரம்மத்தை யறிந்து சாயுஜ்ஜியமடைகிறான். அதில் டிஹானயம் பண்ணாதவனுடைய பிதர்த்தேவதைகள் பிரம்மலோகத்திலிருந்தாலும் நரகத்தில் விழுகிறார்கள். சந்ததியும் அற்றுப்போகிறது. இந்த அமாவாசையில் மஹானயஞ்செய்து கிதிப்படி பிரம்மணர்களுக்கும் அன்னம் கொடாமலிருக்கிறது பெரிய கெடுதி.

புரட்டாசிமாசம் வந்தவுடனே பிரதர்க்கெல்லாரும் நம்முடைய புத்திரர்கள் நம்மை உத்தேசித்துப் பிராமணர்களுக்கு அன்னம் அளிப்பார்கள்; அதனால் நமமுடைய நரகவேதனை தீர்ந்து விடும்; குரிய சந்திர நட்சத்திரங்களுள் அடங்கும் நமக்குச்சொர்க்கவாழ்வு கிடைக்கும் என்று ஆனந்தத்தாலே கர்த்தனம் பண்ணிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். பாத்நிரபதபாசத்தில் தினந்தோறும் வேத விதான ஒரு பிராமணனுக்கும், விசேஷபாயக் கிருஷ்ணபட்சம் முமுஷ்யுமாவது, அல்லது கிருஷ்ணபட்சம் ஸப்தமி முதல் அமாவாசைவரைக்கும் தினம் வேதமுணர்த்த மூன்று பிரம்மணர்களுக்கும், அல்லது துவாத்விமுதல் அமாவாசைவரைக்கும் கட்டாயம் தினம் மூன்று வேதப்பிரம்மணர்களுக்கும், என்னெய் கொடுத்து கெய், பருப்பு, பால், பாயசம், தயிர், ஆதிசம், வடை, தேன், திரட்டுப்பால், காணகிதமான சாகாதிகள், அநேகவித பட்சணங்களோடு சம்பா அரிசி அன்னம் திருப்தியுக்கும் வரைக்கும் தாராளமாகப்போடவேண்டும். இப்படி போட்டால் அவனுடைய மாதர்வம்ச பிதர்வம்ச பிதர்க்கள் ஒரு கற்பம் அமிரதபானம் பண்ணிக்கொண்டு திருப்தியடைந்திருக்கிறார்கள். அக்கினிஷ்வரதாதி

பிதர்த்தவஸ்தகனும், இந்திராதிதேவர்களும், மூர்பூர்த்திகளும் சந்தோஷப்படுகிறார்கள். அதிகமாகச் சொல்லுவானேன்? மூன்று உலகங்களும் ஆனந்திக்கின்றன. இந்த மஹாளயத்தைப் பார்வண ரிராத்தமாகச் செய்து, மாதாவம்ச பிதர்க்களையும் பிதர்வம்ச பிதர்க்களைப்போல அழைத்துச் சக்திக்கேற்றபடி தட்சிண கொடுக்க வேண்டியது. இந்த தட்சிண யாகங்களில் புரோகவமென்று சொல்லப்படுகிறது. இந்தப் புரோகவமில்லாமல் செய்யப்படுகிற யாக மெப்படி நிஷ்பலனாய்ப்போய்க்கிறதோ அதுபோலத் தட்சிண வில்லாமல் செய்யப்படுகிற மஹாளய ரிராத்தமும், வியர்த்தமாய்ப்போய்க்கிறதே. ஆகையால் மஹாளயத்தில் கொஞ்சமாவது தட்சிண கொடுக்கவேண்டியது புத்திரர்களில்லாத விதவைகள் கூடத் தங்களுடைய பர்த்தாக்களையுத்தேசித்துச் சமாராதனை ரூபமாய் மஹாளயத்தைச் செய்யவேண்டியது. செய்யாமலிருந்தால் அவர்களுக்குத் தர்பஹானியும், குரூரமான நரகளும் சம்பவிக் கும். பாத்திரபதமீசத்தில் மஹாளயஞ் செய்யாமலிருக்கிறவனு டைய குலம் நாசமாய்ப்போய்க்கிறது. ஐசுவரியமழிந்து தரித்திரப் வசுது ரிரமபஹத்தி நுழந்துகொன்னுகிறது. சிரத்தையோடு பிதர்க்களையுத்தேசித்து மஹாளயம் பண்ணுகிறவர்களுடைய சந்ததி ஒருபோதும் அழிந்துபோவதில்லை. அழிவாத சம்பத்து முண்டாகிறது. அவன் குடும்பம் எப்பொழுதும் மங்களகரமாகவே வாழ்ந்துகொண்டிருக்கிறது. மஹம்என்றால் மங்களத்துக்குப் பெயர். ஆலயம் என்றால் இருப்பிடத்துக்குப் பெயர். மங்களத்துக்கு இருப்பிடமானபடியால் இந்தச்சிராத்தத்துக்கு மஹாளயமென்று பெயர். இந்த மஹாளயம் செய்கிறவனுக்கு ஒருபோதும் அமங்களமுண்டாகாது. மாதாபிதர்க்களிறந்த திதியில் சிராத்தம் பண்ணாவிட்டாலும், அவசியம் மஹாளய ரிராத்தம் பண்ணித்தீரவேண்டும். மஹாளயம் பண்ணச்சக்தியில்லாமல்போனால் கஷ்டர்களான பிராமணனிடத்தில் தனதானியங்களை யாசகஞ்செய்தாவது செய்து தீரவேண்டும். பதிதர்களிடத்தில் யாசகம் பண்ணக்கூடாது. தனதானிய யாசகம் செய்வதற்குப் பிரம்மணனில்லாமற்போனால் யோக்கியனான சக்திபுரிபனிடத்திலும், சக்தி திரியன் கடைக்காமல்போனால் யோக்கியனான வைசியனிடத்திலும் யாசகம் பண்ணவேண்டியது. வைசியனும் கடைக்காமல்போனால் பசவுக்குப் புல் போடவேண்டியது. அல்லது, காட்டுக்குப்பிடியாக் கையினால் வயிற்றிலடித்துக்கொண்டு, 'ஓ பிதர்த்தவஸ்தகனே!

தங்களுக்குத் திருப்திசெய்க்கவேண்டிய பாத் திரபதமாசம் வந்து விட்டதே! நானே தரித்திரனாகவும், வெட்கமற்றவனாகவும், பாபி யாகவுயிருக்கிறேன். உங்களுக்கு மஹானய சிராத்தம் பண்ணச் சக்தியில்லை. உலக முடியுச்சுற்றித்திரிந்தும் எனக்குக்காசு கிடைக்க வில்லை. நீங்கள் தயாரூர்த்திகளானபடியால் என் பேரிவிதக்கம் வைத்துப் பொறுத்துக்கொள்ளவேண்டும்' என்று கண்ணீர் கிட்டுக் கதறியழுவேண்டும். அப்படிச்செய்தால் அவனுடைய பிதார்த்தே வதைகள் அமிர்தபானம் பண்ணின தேவர்களைப்போலத் திருப்தி படைகிறார்கள். மஹானயத்தில் பிராய்மணர்களுக்குப் போஜனஞ் செய்கிறதால் எவ்வளவு திருப்தியடைவார்களோ அப்படியே பசவுக்குப்பூல் போடுவதாலும், காட்டினோபோய் அபூவதாலும் திருப்தியடைகிறார்கள். இந்த பாத் திரபதமாசத்தில் மஹானயஞ் செய்வதற்கு இடைபூறுகச் சூதகம்முதலிய ஆசனசமீபேரிட்டா ன்ருதகம்போனபிறகு கிருச்சிகமாசத்துக்குள்ளே ஒருநாள் செய் துவிடவேண்டியது மஹானய சிராத்தத்தில் தகப்பனுக்காக ஒரு வேதவித்தான பிராமணனையும், பிதாமகனுக்காக ஒரு பிராமணனையும், பிரபிதாமகனுக்காக ஒரு பிராமணனையும், மாதாமகன், மாதப்பி தாமகன், மாதப்பிரபிதாமகன் இம்மூவரையும் உத்தேசித்து மூன் று பிராமணர்களையும், கிசுவே தேவர்களுக்காக இரண்டு பிரதீமணர் களையும், மஹாவிஷ்ணுவுக்காக ஒரு பிராமணனையுமாக 'ஞன்புது பிராமணனை வரிக்கவேண்டியது. அப்படியில்லாவிட்டால் மாதுர் வர்க்கத்துக்கு ஒரு பிராமணனும், பிதர்வர்க்கத்துக்கு ஒரு பிராம ணனும், கிசுவே தேவர்களுக்காக ஒரு பிராமணனும், மஹாவிஷ்ணு' னுக்காக ஒரு பிராமணனுமாக நானுபிராமணர்களையும் வரிக்கவேண் டியது அவசியம். வரிக்கப்படும் பிராமணர்களும் வேதவித்துக்களா ரும், ஆசாரசம்பன்னர்களையும் இருக்கவேண்டும். அப்படி யில்லா மல்பொனால் மஹானயம் நஷ்டம். தூராசாரணே, கேளு. பாத் திரபத மாசத்தில் விசேஷமாகக் கிருஷ்ண பட்சத்திலாவது சிரத்தையே ரும மஹானயம் பண்ணினால் சர்வ தீர்த்ததலான பலனும், அக்ஷினிஷ் டோமம் முதலான தூதுபாகங்கள் பண்ணினபலனும், துளபுருஷ தானமுதலான தானங்கள் பண்ணினபலனும், சாந்திராயணநிவிர தங்கள் பண்ணின பலனும், சாங்கமாக நானுவேதங்கனையும் பாரா யணம் பண்ணின பலனையும், காயத்திரியாதி மஹா மந்திரங் களை ஜபித்த பலனையும், இதிகாசபுராணங்களைப் படித்த பல

னையும் அடைந்து, அத்தத்திலே பிரம் விஷ்ணு முதலிரண்டு
 டைய பதவிகளையும் கிராமாக அடைவான். மஹானயத்துக்
 குச் சமானமான விரதம் கிடையாது. மஹானய முதலிய பிரதத்
 தம் நித்தியமென்றும் காமியமென்று இரண்டு வகைப்படும். ஆகையால்
 செய்வாத பட்சத்திற் கெடுதியும், செய்தால் இஷ்டசித்தியும்
 உண்டாகுமென்பதில் ஆஸ்பெணியிலை. மஹானயத்தைச் செய்
 தால் பூதப்பிரேத பிசாசு, டாகினி முதலிய துஷ்டதேவதைகளும்
 அபஸ்மாரம் முதலான துஷ்டகொடுங்களுமே இராட்சதர்களும் உட
 னே நகித்துப் போகிறார்கள். ஏராளமான சம்பத்து முண்டாகிறது.

பூர்வகாலத்தில் நகரநராமன் வசித்தருடைய உபதீபத்தி
 னால் புரட்டாசி மாசத்தில் மஹானய சித்தம் பண்ணி லோகப்
 பிரியர்களான இராமன் முதலான நானு லோகங்களையும் பெற்று
 உலகத்திலே மேலான செல்வதையும், உதகமான சீர்த்தியை
 யும் அடைந்தார். இராஜஸ்தனமானிய யயாதி மஹாராஜாவும் யது
 முதலான வம்சவந்தனர்களான புத்திரர்களும் பெற்று, பிறரு
 க்கெட்டாத சொர்க்கத்தையும் அடைந்தான். இஷ்யந்த மஹாராஜ
 னும் மஹாஸ்யஞ் செய்த பலனால் பரதனென்கிற புத்திரனைப் பெற்
 றான். தமயந்தி நாயகனாகிய நளமஹாராஜனும் இந்தமந்தாளயத்தை
 சசெய்து கொடுமையான கஷ்டங்களை யுங்கடந்து, கலையையும் புஷ்
 கரணியும் ஐயித்து இராஜ்யத்தைப் படைத்து, வாழ்ந்து, இந்திர
 சேனனென்கிற தார்மிகனான புத்திரனையும் பெற்றான். சத்திய
 வாக்யனான ஹரிச்சந்திர மஹாராஜாவானவர் மஹானயமபண்ணின
 புண்ணியத்தினாலே விசுவாமித்திரர் செய்த கொடுமையினின்று
 விடுபட்டு சுகதிமதி என்கிற பாரிபையும், லோகதொகவன் என்கிற
 குமாஸானையும் மீட்டுச் சுகப்பட்டான். பலசாலியான கார்த்தவீரியா
 ரீசிகனன் மஹானயஞ்செய்த புண்ணியத்தினாலே பதினெட்டுத்தீவு
 களுக்கும் ஆதிபத்தியத்தைப் பெற்றான். நகரநராமன் தண்டகாச
 னியத்தில் மஹானயஞ்செய்த பலத்தினால் இராவணனை நயித்துக்
 கொதலைய மீட்டுக்கொண்டார். யுதிஷ்டிர மஹாராஜாவும் மஹா
 னயஞ்செய்து துக்கசாகரத்தைக் கடந்து, துரியோதனாதிபர்களே
 வென்றார். வசிஷ்டர், அத்திரி, பிருரு, குத்ஸர், கௌதமர், ஆக்ஸீ
 ரக, காகியபர், பரத்வாஜர், விசுவாமித்திரர், அக்ஷதிரபர், பராசரர்,
 பிருசுண்டி, மற்றுமுள்ள நிகிரேஷ்டர்களும் இந்த மஹானயம்
 பண்ணின பலத்தினாலே அணிமாதி அஷ்டசித்திகளுக்கும், சிரதக்

சூத்திரப்படிமமாக உலகத்திலே மேன்மை பெற்றவர்களாய்ச் சிவன் முத்தராயிருந்தார்கள். ஆகையால் துராசராய்! கேட்கத்தக்க விருப்பமெவன் அவசியம் மஹானயஞ்செய்து நீரவேண்டும். உன்னைப் பிடித்துக்கொண்டிருந்த வேதாளம் பூர்வ ஜன்மத்தில் ருக்மிணி என்விற ரொமத்தில் வாசம் பண்ணிக்கொண்டிருந்த பரத்துவாசர் என்கிற பிராமணனுக்கு வேதநிதியென்ற புத்திரனாக பிறந்திருந்தான். அவன் மஹானய சொத்தம் செய்யாத தோஷத்தால் பிறர் சாபம் வந்து இந்த ஜன்மத்தில் வேதாளமாகப் பிறந்திருந்தான். புரட்டாசிமாசத்தில் அவசியம் மஹானய ரொத்தம் பண்ணு. பண்ணினால் தரித்ரியம் வராது. கசமாக வாழ்த்திருப்பாய். மஹாபாதக ஸம்ஸர்க்கம் பண்ணுதே. நீ வேதாளத்தினிடம் அகப்பட்டுக்கொண்டு பட்ட கஷ்டம் போதும். சேக்கிரம் ஊர் போய்ச்சேரு. நான் அனுமலிகொடுத்துவிட்டேன்" என்று தந்தாத்திரேயர் சொன்னார். துராசரன் அவரை மன்காரம் பண்ணிக்கொடுத்ததனுக்குத், தன்னுள் போய்ச்சேர்ந்து, தந்தாத்திரேயர் கொன்னபடி பாத்தருடைய சேர்க்கையை ஒழித்துவிட்டுத், தன்னுள் ரொமத்துக்குரிய துராசரத்தை யனுஷ்டித்துக்கொண்டிருந்து, தேகார்த்தத்தில் மோட்சம் போய்ச்சேர்ந்தான்.

கேட்டவர்களே, முனிவர்களே, துராசரனுனவன் மஹாபாதக நரனியான தனுக்கோடியிலே ஸ்காடம் பண்ணி, பாபத்தினின்றும் விடுபட்ட சித்தந்தையுங்களுக்குச் சொல்லிவிட்டேன். இந்தத் தனுக்கோடியின் மகிமைமைய நானென்னென்று சொல்வேன்? பிராயச்சித்தமில்லாத பாபங்களுக்கூட இந்தத்தனுக்கோடி நரசம் பண்ணிக்கொடுது. சூத்திரன் பூஷணப்பண்ணி சிவ கிஷ்ணுக்களை வணங்குகிற பிராமணனுக்கும், பிராமணபித்தை செய்கிறவனுக்கும், நம்பிக்கை துரோகம் பண்ணுகிறவனுக்கும், செய்த ஈன்றி மறக்கிறவனுக்கும், பிராதுர்ப்பாரியா சங்கமம் செய்கிறவனுக்கும், சூத்திரனுடைய அன்னத்தைப் புசிக்கிறவனுக்கும், வேதபித்தை செய்கிறவனுக்கும், கன்னியா கிச்சேயம் பண்ணுகிறவனுக்கும், சூதிகர கிச்சேயம் பண்ணுகிறவனுக்கும், வேதவிக்கிரயஞ் செய்கிறவனுக்கும், வேதவிக்கிரயத்தையே தொழிலாகக் கொண்டவனுக்கும், தர்மவிரதம், தீர்த்தம் இவைகளை கிச்சேயம் பண்ணுகிறவனுக்கும், மாதர்த்தரோகம், பிறர்த்தரோகம், யதிரோகம் செய்யுதில் ஆகாமெண்டவனுக்கும், குருபித்தை, வதிரித்தை, வெயித்தை, கிஷ்ணுபித்தை பண்ணுகிறவனுக்கும், ஈன்ஸகதையைத்